

UDKAST

Forslag til

Lov om ændring af repatrieringsloven

(Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering i tilfælde af alvorlig kriminalitet mv. begået efter repatriering)

§ 1

I repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, *stk. 1, 2. pkt.*, og *stk. 9*, ændres ”stk. 8” til: ”stk. 9”.

2. I § 7 indsættes efter *stk. 6* som nyt stykke:

”*Stk. 7.* Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. *stk. 4-6*, er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet eller tiltalt for et strafferetligt forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter *stk. 1*, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.”

Stk. 7-11 bliver herefter *stk. 8-12*.

3. I § 9, *3. pkt.*, indsættes efter ”ansøgningen om hjælp til repatriering”:
”eller i erklæringen efter § 7, *stk. 7*.”.

4. I § 9 indsættes efter *3. pkt.* som nyt punktum:

UDKAST

”Er den resterende del af hjælp til repatriering modtaget efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf.”

5. I § 9 a, stk. 4, ændres ”§ 7, stk. 1 og 8,” til: ”§ 7, stk. 1 og 9,”.

6. Efter § 9 a indsættes i *kapitel 3*:

”§ 9 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Stk. 2. Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, og at betingelserne efter § 7, stk. 3-6, for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering er opfyldt.

Stk. 3. Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 2. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen dog denne afgørelse prøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, ved formodning om, at en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan uden personens samtykke videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

UDKAST

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen videregiver uden personens samtykke de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4. Udlændingestyrelsen videregiver uden personens samtykke de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, til kommunalbestyrelsen med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3.

Stk. 7. Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3, og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.”

7. Efter § 10 a indsættes i *kapitel 4*:

”§ 10 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Stk. 2. Bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 10, stk. 1. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Stk. 3. Udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.

Stk. 4. Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen dog denne afgørelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Stk. 5. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, ved formodning om, at en person, der er

UDKAST

vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan uden personens samtykke videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Stk. 6. Kommunalbestyrelsen videregiver uden personens samtykke de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4. Udlændingestyrelsen videregiver uden personens samtykke de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, til kommunalbestyrelsen med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3.

Stk. 7. Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3, og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.”

8. I § 12, *stk. 1*, indsættes efter ”afgørelser efter denne lov kan”: ”bortset fra afgørelser efter § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1,”.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. februar 2021.

Bemærkninger til lovforslaget *Almindelige bemærkninger*

1. Indledning

Regeringen finder, at en persons ret til den resterende del af hjælp til repatriering og fortsat udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand bør bortfalde, hvis der foreligger oplysninger om forhold i tiden efter repatrieringen, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen – ville kunne have betydet, at en udlænding kunne have fået inddraget sin opholdstilladelse, og at vedkommende i så fald ikke ville have været omfattet af repatrieringslovens anvendelsesområde og dermed heller ikke have haft ret til hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

For at undgå misbrug af repatrieringsordningen udbetales hjælp til repatriering i dag for en stor del af hjælpens vedkommende i to dele, således at første del kommer til udbetaling i forbindelse med udrejsen fra Danmark, mens den anden og resterende del først kommer til udbetaling tidligst 12 måneder efter udrejsen, og i visse tilfælde først op til 24 måneder efter udrejsen.

Reintegrationsbistand, herunder eventuel supplerende reintegrationsbistand til personer med opholdstilladelse meddelt før den 1. juli 2002, udbetales som udgangspunkt i dag som en løbende, månedlig ydelse i 5 år, alternativt som en løbende, månedlig livslang ydelse, som udgør 80 pct. af den 5-årige ydelse.

Med forslaget vil der blive indført der en ny ordning i repatrieringsloven, hvorefter en persons ret til udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter afgørelsen om hjælp til repatriering, men forud for det tidspunkt, hvor betingelserne for at få udbetalt hjælpen i øvrigt er opfyldt og personen anmoder herom, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til,

- at personen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller at personen anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i FN's Flygtningekonvention (krigsforbrydelser m.m.),

UDKAST

- at personen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- at der er alvorlig grund til at antage, at personen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, eller
- at personen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Tilsvarende vil der med forslaget blive indført en ny ordning i repatrieringsloven, hvorefter en persons ret til fortsat udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand, herunder eventuel supplerende bistand, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter afgørelsen om hjælp til repatriering, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til de ovenfor anførte udelukkelsesgrunde.

Efter regeringens opfattelse virker det således stødende for den almindelige retsopfattelse, hvis personer, der f.eks. har begået alvorlig kriminalitet efter at være vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, kan opnå yderligere økonomisk hjælp til repatriering eller reintegration.

Med forslaget sikres det desuden, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand kan tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at personen f.eks. har begået alvorlig kriminalitet efter afgørelsen om at yde støtte.

Efter regeringens opfattelse er der med forslaget fundet en rimelig og nødvendig balance mellem på den ene side hensynet til at sikre, at repatrieringsordningen er attraktiv for målgruppen for ordningen, og på den anden side hensynet til retsopfattelsen og nødvendigheden af en konsistent tilgang til udbetaling af hjælp til repatriering og reintegrationsbistand ved f.eks. alvorlig kriminalitet, uanset om forholdet ligger forud for eller efter repatrieringen.

Desuden muliggør forslaget efter regeringens opfattelse en så vidt mulig hensigtsmæssig administration i kommunerne, samtidig med at der tages det nødvendige opgjør med udbetaling af yderligere hjælp til repatriering og reintegrationsbistand i tilfælde af f.eks. alvorlig kriminalitet.

Med lovforslaget følges der op på beslutningsforslag nr. B 176, jf. Folketingsstidende 2019-2020, Tillæg C, B 176 som vedtaget den 25. juni 2020.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Gældende ret

Personkredsen efter repatrieringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, omfatter dels flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. samt andre familiesammenførte udlændinge, dels danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab, jf. lovens § 3. Loven gælder dog ikke for nordiske statsborgere eller EU- eller EØS-statsborgere.

Udlændinge uden opholdstilladelse i Danmark omfattes som altovervejende hovedregel ikke af repatrieringsloven. Det betyder bl.a., at en udlænding ikke omfattes af loven og dermed heller ikke har ret til hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, hvis opholdstilladelsen som flygtning eller familiesammenført m.v. er inddraget eller nægtet forlænget som følge af alvorlig kriminalitet begået under et besøg uden for landet på et tidspunkt, hvor udlændingen havde lovligt ophold her i landet.

For personer omfattet af repatrieringsloven yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, og personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl. Hjælp til repatriering udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. En person kan kun modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang, og den pågældende kan således ikke på et senere tidspunkt på ny modtage hjælp til repatriering, uanset baggrunden for, at vedkommende er vendt tilbage til Danmark efter opholdet i hjemlandet eller det tidligere opholdsland og derefter ønsker at repatriere på ny. For familiesammenførte er det normalt en forudsætning for udbetaling af hjælp til repatriering, at udlændingen vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland sammen med den herboende reference.

Udbetaling af hjælp til repatriering er i visse tilfælde opdelt i to dele. I disse tilfælde er udbetaling af den resterende del af hjælpen betinget af, at de tidsmæssige betingelser er opfyldt, hvilket typisk er tilfældet efter 12

UDKAST

måneder, jf. nedenfor, og at personen fortsat opholder sig som repatrieret i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

Efter forarbejderne til loven er formålet med opdeling af udbetaling af hjælp til repatriering at forhindre misbrug af ordningen, jf. Folketingstidende 2003-04, A, L 41 som fremsat, side 1246. Opdelingen af støtten øger samtidig motivationen til at blive i hjemlandet. Den enkelte person skal selv rette henvendelse til de danske myndigheder med oplysninger om nuværende adresse og bankforbindelse for at få udbetalt den sidste del af hjælpen.

Hjælp til repatriering, der kommer til udbetaling i to dele, omfatter:

- Hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland indtil 127.517 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og med indtil 38.890 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år. Hjælpen udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales indtil 51.007 kr. pr. person, der er fyldt 18 år, og indtil 15.556 kr. pr. person, der ikke er fyldt 18 år.
- Udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland til personer, der er fyldt 18 år, hvis der ikke på anden måde er etableret en sådan forsikring, på op til 7.500 kr. pr. år i op til 4 år. Hjælpen til sygeforsikring udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden.
- Hjælp til dækning af behandlingsudgifter i de tilfælde, hvor sygeforsikring ikke eller kun meget vanskeligt kan tegnes i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Hjælpen udgør 7.500 kr. pr. år i op til 4 år til personer, der er fyldt 18 år, og udbetales i to dele, således at hjælp til udgifter til det første år udbetales ved tilbagevenden.
- Udgifter til skolegang til skolesøgende børn, der på tidspunktet for repatriering er fyldt 5 år, på 500 kr. om måneder pr. barn i op til 4 år, dog højst indtil det fyldte 16. år. Hjælpen udbetales i to dele, således at der ved tilbagevenden udbetales 25 pct. af beløbet, der i alt kan ydes.

Hjælp til etablering, sygeforsikring (eller alternativt behandlingsudgifter) og skolegang ydes til hver enkelt person omfattet af ordningen, der repatrierer, og størrelsen af beløbet afhænger i visse tilfælde af, om personen er over eller under 18 år.

De angivne beløb er fastsat i 2020-niveau, jf. vejledning nr. 10059 af 25. november 2019 om regulering pr. 1. januar 2020 af satser i integrationsloven, repatrieringsloven, danskuddannelsesloven, lov om integrationsgrunduddannelse (igu) og lov om aktiv socialpolitik.

UDKAST

Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 1, 2, 5 og 7-9.

En opholdstilladelse bortfalder normalt, når en udlænding opgiver sin bopæl i Danmark, eller når udlændingen har opholdt sig uden for landet i en længere periode. Bortfald af udlændingens opholdstilladelse indebærer, at udlændingen ikke på ny kan indrejse og tage ophold i Danmark, medmindre udlændingen har et andet lovligt opholdsgrundlag. For visse udlændinge, der med henblik på at tage varigt ophold vender tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed opgiver bopælen her i landet, gælder der imidlertid en særlig fortrydelsesret på op til 12 på hinanden følgende måneder, som i visse tilfælde kan forlænges op til i alt 2 år. Fortrydelsesretten indebærer, at opholdstilladelsen ikke skal anses for bortfaldet, uanset at udlændingen er repatrieret til hjemlandet eller det tidligere opholdsland og dermed har opgivet sin bopæl i Danmark. Der kan herved henvises til udlændingelovens §§ 17 og § 17 a.

For udlændinge, der efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, har en fortrydelsesret på 12 måneder eller mere, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, jf. ovenfor, efter fortrydelsesrettens udløb. For andre udlændinge – hvor fortrydelsesretten efter udlændingelovens § 17 a er af kortere varighed end 12 måneder, eller hvor der ikke gælder nogen fortrydelsesret – udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark.

For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab sker udbetaling af den resterende del af hjælp til repatrieringen, når den pågældende, på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark, fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Tilsvarende skal børn, som er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering og dermed ikke modtager hjælp til repatriering, og som opholder sig sammen med den repatrierede forælder i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, løses fra deres danske statsborgerskab. For en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har børn, der er født efter kommunens endelige tilsagn om hjælp til repatriering, og som følger den repatrierede forælder, udbetales den resterende hjælp til henholdsvis etablering, sygeforsikring, behandlingsudgifter og skoleudgifter, når den pågældende herudover fremlægger dokumentation for ubetinget løsning for disse børn.

UDKAST

For udlændinge gælder således, at den restende del af hjælp til repatriering kan udbetales, når de tidsmæssige betingelser er opfyldt, dvs. når der er forløbet typisk 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller når fortrydelsesretten herefter udløber. For danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab stilles krav om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab, før end den resterende del af hjælp til repatriering kan udbetales. For begge persongrupper gælder desuden, at den pågældende person fortsat skal opholde sig som repatrieret i sit hjemland eller tidligere opholdsland.

Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre betingelser for, at den resterende del af hjælp til repatriering er forfalden til udbetaling.

Det følger modsætningsvist heraf, at den omstændighed, at der foreligger oplysninger om forhold i tiden efter afgørelsen om hjælp til repatriering, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen – ville kunne have betydet, at en udlænding ikke ville have været omfattet af repatrieringsloven og dermed ikke have haft ret til hjælp til repatriering, f.eks. fordi den pågældende under opholdet her i landet har begået alvorlig kriminalitet under et besøg i udlandet, som kunne medføre inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen, ikke er til hinder for, at en person har ret til at få udbetalt den resterende del af hjælp til repatriering.

Der er i repatrieringslovens kapitel 4 fastsat regler om reintegrationsbistand.

Det fremgår af forarbejderne til repatrieringsloven, jf. lovforslag nr. L 190 af 25. februar 1999, at baggrunden for reglerne om reintegrationsbistand er, at en del ældre eller uarbejdsdygtige udlændinge ønsker at vende hjem, men opgiver tanken herom på grund af manglende forsørgelsesmulighed. Adgangen til (helt eller delvist) at medtage folkepension ved repatriering er således underlagt en række betingelser, hvilket betyder, at mange ældre eller uarbejdsdygtige udlændinge, som ønsker at repatriere, ikke har økonomisk mulighed for at forsørge sig selv i hjemlandet.

Formålet er således at hjælpe denne gruppe af udlændinge med et løbende kontant tilskud til forsørgelse, hvorved de ældre eller uarbejdsdygtige udlændinge har en reel mulighed for reintegration i hjemlandet, ligesom det kan undgås, at denne persongruppe fastholdes i Danmark alene på grund af

UDKAST

manglende forsørgelse i hjemlandet. Reintegrationsbistanden supplerer således muligheden for at modtage pension under repatriering.

Reintegrationsbistand kan efter ansøgning og under visse nærmere betingelser ydes til en person omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 1 eller 7. Personkredsen omfatter herefter flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. og andre familiesammenførte, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering løses fra deres danske statsborgerskab. Omfattet er endvidere udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse. Udlændinge- og Integrationsministeren kan efter ansøgning beslutte, at en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag, skal anses for omfattet af loven.

Der kan ske udbetaling af reintegrationsbistand, *hvis* personen ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, *hvis* personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, *hvis* personen har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år, og *hvis* personen på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

I særlige tilfælde kan kommunalbestyrelsen efter ansøgning genoptage en ansøgning om reintegrationsbistand, hvis ansøgeren tidligere har fået afslag herpå under henvisning til, at ansøgeren selv har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, og den pågældende inden for 2 år efter udrejsen fra Danmark har mistet eller væsentligt fået forringet sit forsørgelsesgrundlag. Ansøgning herom skal indgives, senest 6 måneder efter ansøger har mistet eller væsentligt fået forringet sit forsørgelsesgrundlag. Det er en betingelse, at personen på tidspunktet for den oprindelige afgørelse har opfyldt de øvrige betingelser for at modtage reintegrationsbistand.

Reintegrationsbistand udbetales som udgangspunkt som en løbende, månedlig ydelse i 5 år. I stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse, anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som

UDKAST

udgør 80 pct. af den 5-årige reintegrationsbistand. Anmodningen herom er uigenkaldelig.

Kommunalbestyrelsen kan endvidere efter ansøgning yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som opfylder betingelserne for at modtage reintegrationsbistand, og som er meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om den supplerende reintegrationsbistand, anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr. Anmodningen herom er uigenkaldelig.

Pension, der medtages ved repatriering i medfør af lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. eller bilaterale aftaler om social sikring mellem Danmark og andre lande, fradrages i reintegrationsbistanden. Reintegrationsbistanden udgør således et supplement til muligheden for at medtage pension ved repatriering.

Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter størrelsen af reintegrationsbistanden. Bistanden fastsættes i forhold til leveomkostningerne i de enkelte lande, der kan inddeles i landegrupper med sammenlignelige leveomkostninger, og på grundlag af en vurdering af mulighederne for en vellykket repatriering. Af forarbejderne til repatrieringsloven fremgår det, at bistanden fastsættes, således at bistanden under hensyn til leveomkostningerne i de enkelte lande giver en levestandard, der svarer nogenlunde til den levestandard, der opnås ved modtagelse af folkepensionens og førtidspensionens grundbeløb her i landet.

Der henvises herved i det hele til repatrieringslovens § 10.

Udlændinge- og integrationsministeren kan efter loven fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand. Bemyndigelsen er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand og bekendtgørelse nr. 829 af 19. juni 2017 om reintegrationsbistandens størrelse.

Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre betingelser for, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand udbetales.

UDKAST

Det følger modsætningsvist heraf, at den omstændighed, at der foreligger oplysninger om forhold i tiden efter repatrieringen, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen – ville kunne have betydet, at en udlænding ikke ville have været omfattet af repatrieringsloven og dermed ikke have haft ret til reintegrationsbistand, f.eks. fordi den pågældende under opholdet her i landet har begået alvorlig kriminalitet under et besøg i udlandet, som kunne medføre inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen, ikke er til hinder for, at en person fortsat har ret til at få udbetalt den løbende, månedlige reintegrationsbistand.

Udlændingelovens § 19 indeholder nærmere regler om inddragelse af en opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 19, stk. 2, kan en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse inddrages, bl.a. når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse (udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2), eller når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, og § 10, stk. 5, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse (udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3).

Udlændingelovens § 10, hvortil der henvises i § 19, stk. 2, indeholder de såkaldte udelukkelsesgrunde, dvs. grunde til, at en udlænding normalt ikke kan gives opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, kan en udlænding ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed (nr. 1), udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed (nr. 2) eller udlændingen anses for omfattet af FN's flygtningekonvention artikel 1 F (om grunde til udelukkelse fra flygtningekonventionen) (nr. 3).

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, kan en udlænding desuden, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, bl.a. hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet (nr. 1), eller der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet

UDKAST

har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22-24 (nr. 2).

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Personkredsen omfattet af repatrieringsloven er – for så vidt der er tale om udlændinge – indeholdt i anvendelsesområdet for udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Udlændingelovens §§ 22-24 indeholder nærmere bestemmelser om udvisning af udlændinge ved dom som følge af kriminalitet.

Udlændinge, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, og udlændinge med opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 eller § 8, stk. 1 eller 2 (asyl og beskyttelsesstatus), som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 8 år, kan således udvises, hvis de idømmes ubetinget frihedsstraf for nærmere bestemte overtrædelser af navnlig straffeloven. Det gælder uanset frihedsstraffens længde, jf. udlændingelovens § 22, nr. 4-8. I andre tilfælde kan der udvises ved ubetinget straf af mindst 3 års fængsel, ved mindst 1 års fængsel for flere strafbare forhold eller hvis den pågældende tidligere har fået en ubetinget frihedsstraf, jf. udlændingelovens § 22, nr. 1-3.

Udlændinge, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan ud over disse tilfælde udvises, hvis de idømmes ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller af mindst 6 måneders fængsel for flere strafbare forhold, eller hvis de tidligere har fået en ubetinget frihedsstraf, jf. udlændingelovens § 23, nr. 1-3.

Andre udlændinge, dvs. udlændinge, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, kan herudover udvises, hvis de idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2.

Med frihedsstraf sidestilles anden strafferetlig retsfølge, som indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, f.eks. dom til forvaring, dom til anbringelse i hospital for sindslidende og ungdomssanktion.

UDKAST

Henvisningen i udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, til udlændingelovens § 10, stk. 1, og stk. 2, nr. 1 og 2, indebærer således bl.a., at udlændinge, der uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter bestemmelserne i §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet – eller når der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en sådan lovovertrædelse – kan få inddraget opholdstilladelsen.

Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, finder § 26, stk. 2, anvendelse, jf. § 19 a, stk. 3. Det betyder, at inddragelse skal ske, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser.

Udlændingelovens § 11, stk. 2, indeholder regler om forlængelse af opholdstilladelser for visse udlændinge. For udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges opholdstilladelsen efter ansøgning, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter udlændingelovens § 19. Det følger modsætningsvist heraf, at udlændingelovens § 19 ikke finder anvendelse i sager om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold. For sådanne sager gælder, at opholdstilladelsen forlænges, hvis betingelserne for at meddele opholdstilladelse (fortsat) er opfyldt, herunder at udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10 ikke er til hinder herfor.

Tidsubegrænsede (permanente) opholdstilladelser skal ikke forlænges, men en tidsubegrænset opholdstilladelse kan under visse nærmere betingelser inddrages, jf. ovenfor om udlændingelovens § 19, stk. 2. En udlænding med tidsubegrænset opholdstilladelse kan desuden efter omstændighederne bl.a. udvises ved dom, jf. ovenfor om udlændingelovens §§ 22-24.

Ved behandlingen af sager om inddragelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, jf. § 10, stk. 1, eller nægtelse af forlængelse i medfør af § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, beror det på en konkret vurdering, om der foreligger udelukkelsesgrunde omfattet af § 10, stk. 1. Vurderingen heraf beror først og fremmest på udlændingens egen forklaring og fremlagte dokumentation, men efter omstændighederne kan også henvendelser fra hjemlandets myndigheder, oplysninger fra andre danske myndigheder, herunder Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, dom-

UDKAST

stolene, henvendelser fra krigsforbrydertribunaler og tredjemands vidneudsagn indgå i disse overvejelser.

Ved behandlingen af sager om inddragelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, eller nægtelse af forlængelse i medfør af § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, bliver Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration som udgangspunkt gjort bekendt med, at en udlænding uden for Danmark er dømt for et forhold – eller modtager oplysninger, der indikerer, at der er alvorlig grund til at antage, at en udlænding uden for Danmark har begået en lovovertrædelse – der kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, i forbindelse med en konkret konsultationsprocedure ved Sirenemyndighederne i Nationalt Efterforskningscenter, Rigspolitiet, jf. herved udlændingelovens § 58 h, stk. 1.

Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan midlertidig også blive opmærksom på disse oplysninger på baggrund af henvendelser fra politiet, private borgere og kommuner. Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration kan endvidere blive opmærksom på sager via pressen og medierne.

I alle tilfælde vil Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration herefter oplyse sagen ved indhentelse af yderligere oplysninger, herunder så vidt muligt selve dommen i sager, hvor udlændingen er dømt.

Når alle tilgængelige oplysninger er modtaget, vurderer Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, om der på baggrund af de foreliggende oplysninger er grundlag for nærmere at tage stilling til, om opholdstilladelsen bør inddrages eller nægtes forlænget. Er dette tilfældet, foretages i første omgang en partshøring af udlændingen, hvor pågældende gøres opmærksom på de modtagne oplysninger.

Herefter anmodes Rigsadvokaten om en udtalelse med henblik på en vurdering af, hvilken straf den pågældende ville have modtaget, hvis forholdet var begået her i landet, hvorvidt der ville have været nedlagt påstand om udvisning, og om pågældende forventeligt ville være blevet udvist, hvis pådømmelsen var sket her i landet.

UDKAST

Vurderer Rigsadvokaten, at den pågældende under sådanne omstændigheder ville blive udvist, partshører Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration udlændingen på ny. Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration vil som det klare udgangspunkt tillægge Rigsadvokatens vurdering afgørende vægt i sagen.

Ved behandlingen af sager om inddragelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 3, jf. § 10, stk. 5, eller nægtelse af forlængelse i medfør af § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 5, undersøger Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration, hvilken sanktionsliste den pågældende er opført på, og hvilke undtagelser der gælder ifølge den Sikkerhedsrådsresolution eller fælles holdning fra Rådet, der er knyttet til sanktionslisten, og Udlændingestyrelsen vurderer herefter, om disse undtagelser eller andre særlige hensyn taler for, at der gives opholdstilladelse.

Danske statsborgere, herunder danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, omfattes ikke af udlændingeloven og dermed heller ikke af udlændingelovens regler om udvisning eller om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse.

Repatrieringslovens § 9 indeholder regler om obligatorisk tilbagebetalingspligt i visse nærmere bestemte tilfælde. Efter bestemmelsen skal kommunalbestyrelsen således træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. Tilbagebetalingskrav skal behandles efter § 95 i lov om aktiv socialpolitik og de i medfør af denne bestemmelse fastsatte regler. Det betyder bl.a., at tilbagebetalingskravet normalt bortfalder,

når der er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

En kommunes udgifter til hjælp til repatriering efter bl.a. repatrieringslovens § 7 refunderes af staten, jf. repatrieringslovens § 13, stk. 1. Staten dækker således 100 pct. af en kommunes udgifter efter § 7. Administrationsudgifter, herunder udgifter til sagsbehandling, afholdes af kommunerne, jf. § 4 i bekendtgørelse om statsrefusion og tilskud samt regnskabsafleggelse og revision på visse områder inden for Social- og Indenrigsministeriets, Beskæftigelsesministeriets, Udlændinge- og Integrationsministeriets, Børne- og Undervisningsministeriets og Transport- og Boligministeriets ressortområder. Desuden yder staten et resultattilskud på 26.530 kr. (2020-niveau) til kommunalbestyrelsen for hver person med bopæl i kommunen, som repatrierer i medfør af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 13, stk. 2. Resultattilskuddet ydes, uanset om udlændingen senere vender tilbage til Danmark i medfør af udlændingelovens § 17 a (fortrydelsesretten), og kommunalbestyrelsen som følge heraf træffer afgørelse om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 9.

2.2. Udlændinge- og Integrationsministeriets overvejelser og forslag

Repatrieringsloven, herunder lovens regler om hjælp til repatriering og reintegrationsbistand, finder i forhold til herværende udlændinge alene anvendelse over for visse udlændinge, som opholder sig lovligt her i landet.

Er en udlænding, der hidtil har opholdt sig lovligt her i landet, udvist som følge af kriminalitet mv., omfattes den pågældende således ikke af repatrieringsloven og har dermed heller ikke mulighed for at opnå hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand.

Tilsvarende gælder, bl.a. hvis udlændingens opholdstilladelse er nægtet forlænget eller inddraget, fordi den pågældende uden for landet er dømt for et kriminelt forhold, som kunne medføre udvisning af Danmark, hvis pådømmelsen var sket her i landet, eller når der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen har begået sådan kriminalitet.

For at undgå misbrug af repatrieringsordningen udbetales hjælpen til repatriering i dag for en stor del af hjælpens vedkommende i to dele, således at

UDKAST

den første del kommer til udbetaling i forbindelse med udrejsen fra Danmark, mens den anden og resterende del først kommer til udbetaling tidligst 12 måneder efter udrejsen, og i visse tilfælde først op til 24 måneder efter udrejsen.

Udbetaling af den resterende del af hjælpen til repatriering er efter gældende ret – udover kravet om, at de tidsmæssige betingelser er opfyldt, hvilket typisk er tilfældet efter 12 måneder, jf. ovenfor – alene betinget af, at personen fortsat opholder sig som repatrieret i sit hjemland eller tidligere opholdsland. Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre betingelser for, at den resterende del af hjælp til repatriering kan udbetales.

Reintegrationsbistand, herunder supplerende reintegrationsbistand til personer med opholdstilladelse meddelt før den 1. juli 2002, udbetales som udgangspunkt i dag som en løbende, månedlig ydelse i 5 år, alternativt som en løbende, månedlig livslang ydelse, som udgør 80 pct. af den 5-årige ydelse.

Udbetaling af reintegrationsbistand er efter gældende ret betinget af, *at* personen ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, *at* personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, *at* personen har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år, og *at* personen på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre betingelser for, at reintegrationsbistanden udbetales.

Det følger modsætningsvist heraf, at den omstændighed, at der foreligger oplysninger om forhold i tiden efter afgørelsen om repatriering, men forud for tidspunktet for anmodningen om den resterende del af repatrieringshjælpen, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen – ville kunne have betydet, at en udlænding ikke ville have været omfattet af repatrieringsloven og dermed ikke have haft ret til hjælp til repatriering, f.eks. fordi den pågældende under opholdet her i landet har begået alvorlig kriminalitet uden for landet, som kunne medføre inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen, ikke er til hinder for, at en person har ret til at få udbetalt den resterende del af hjælp til repatriering. Tilsvarende gælder for så vidt angår retten til – løbende og månedsvist – at få udbetalt

UDKAST

reintegrationsbistand, når forholdet har fundet sted i tiden efter afgørelsen om reintegrationsbistand.

Alvorlig kriminalitet el.lign., der finder sted efter repatrieringen, har således ikke i dag betydning for, om den resterende del af hjælp til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand kommer til udbetaling, – heller ikke selvom et sådant forhold ville kunne have betydet, at en udlænding slet ikke var omfattet af repatrieringsloven og dermed heller ikke kunne opnå hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, hvis forholdet havde fundet sted forud for ønsket om repatriering.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder, at en persons ret til den resterende del af hjælp til repatriering bør bortfalde, hvis der foreligger oplysninger om sådanne forhold i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling af den resterende hjælp til repatriering i repatrieringsloven er opfyldt.

Tilsvarende finder Udlændinge- og Integrationsministeriet, at en persons ret til fortsat udbetaling af løbende, månedlig reintegrationsbistand bør bortfalde for fremtiden, hvis der foreligger oplysninger om sådanne forhold i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering.

Der er således et væsentligt hensyn til at sikre, at f.eks. alvorlig kriminalitet har samme betydning for udlændinges mulighed for at opnå hjælp til repatriering eller reintegrationsbistand, uanset om forholdet finder sted forud for eller efter repatrieringen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder i den forbindelse, at en betingelse om fravær af alvorlig kriminalitet m.v. også bør gælde i tilfælde, hvor der er tale om en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, som er repatrieret med hjælp efter repatrieringsloven, og som løses fra sit danske statsborgerskab, uanset at danske statsborgere ikke omfattes af udlændingelovens regler om udvisning eller inddragelse etc.

Det indgår således i vurderingen, at det kan virke stødende for den almindelige retsopfattelse, hvis personer, herunder personer løst fra dansk statsborgerskab, der f.eks. har begået alvorlig kriminalitet efter repatriering, kan opnå yderligere økonomisk hjælp til repatriering, jf. herved også be-

UDKAST

handlingen af beslutningsforslag nr. B 176, Folketingstidende 2019-2020, Tillæg B og C.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en ny ordning i repatrieringsloven, hvorefter en persons ret til den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold fra tiden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering og inden anmodningen om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, når de øvrige betingelser for udbetaling i øvrigt er opfyldt, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til,

- at personen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller at personen anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i FN's Flygtningekonvention (krigsforbrydelser m.m.),
- at personen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- at der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, eller
- at personen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union.

Tilsvarende foreslås det, at en persons ret til fortsat reintegrationsbistand bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand, som ville udelukke en udlænding fra opholdstilladelse her i landet under henvisning til de ovenfor anførte udelukkelsesgrunde.

Karakteren af de forhold, der herefter kan føre til, at den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand bortfalder, svarer til karakteren af de forhold, hvorefter en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3. Forslaget bygger således på en overordnet præmis om, at tidspunktet for, hvornår eksempelvis et kriminelt forhold har fundet sted, dvs. uanset om forholdet er begået forud for eller efter repatrieringen, principielt set bør være uden betydning for, om (den resterende del af) hjælpen til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand (fortsat) kommer til udbetaling.

UDKAST

Afgrænsningen af, hvilke forhold der kan føre til bortfald af den resterende del af hjælpen til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand, sikrer, *dels* at et forhold, som efter dansk retstradition ikke er strafbart i Danmark, ikke omfattes, uanset om forholdet er strafbart efter loven i repatrieringslandet (f.eks. kriminalisering af homoseksualitet), *dels* at et forhold, som er strafbart i Danmark, omfattes, uanset om forholdet efter repatrieringslandets retstradition er strafbart (f.eks. vold i nære familierelationer).

Efter forslaget er bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om hjælp til repatriering, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, forudsat at betingelserne for udbetaling af den resterende hjælp til repatriering er opfyldt. Ved afgrænsningen af den tidsmæssige betingelse er det indgået, at myndighedernes sagsbehandlingstid ikke bør være bestemmende for, hvilke forhold der omfattes af den foreslåede ordning, og at den angivne periode muliggør en afgrænsning på et mere objektive grundlag, samtidig med at perioden har en så vid udstrækning som muligt.

Endvidere følger det af forslaget, at bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om reintegrationsbistand. Efter forslaget har bortfald af reintegrationsbistanden virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder endvidere, at kommunerne skal kunne tilbageholde den resterende del af hjælp til repatriering eller yderligere udbetalinger af den løbende, månedlige reintegrationsbistand i tilfælde af, at der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at den repatrierede person f.eks. har begået alvorlig kriminalitet efter repatrieringen, indtil der foreligger en nærmere afklaring heraf, eller indtil der efter omstændighederne træffes afgørelse om bortfald af støtten.

Med denne del af forslaget sikres det, at en afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering eller af reintegrationsbistanden efter omstændighederne ikke *de facto* er uden reel virkning i situationer, hvor vurderingen af et forhold rækker hen over det tidspunkt, hvor personen i

UDKAST

øvrigt har ret til at få udbetalt den resterende hjælp eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand, og hvor efterfølgende tilbagebetaling af støtten måtte være udsigtsløs.

Forslaget indebærer desuden, at retten til den resterende hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand fortabes for den person, som et givent forhold kan henføres til, og der lægges således ikke op til, at øvrige familiemedlemmer i denne sammenhæng vil bøde for forhold, som alene kan henføres til personen selv.

I forlængelse heraf foreslås det, at den relevante kommune ved behandlingen af sager om eventuel bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og/eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand indhenter en vurdering fra Udlændingestyrelsen af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt.

Det betyder, at Udlændingestyrelsen vurderer, f.eks. om den alvorlige kriminalitet, som personen måtte have begået i hjemlandet efter repatrieringen, ville kunne have ført til, at en udlænding skulle udelukkes fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Til brug for vurderingen af, om personen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom, hvis pådømmelsen var sket her i landet – eller når der er alvorlig grund til at antage, at personen har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning – kan Udlændingestyrelsen på tilsvarende vis som i inddragelsessager indhente en vurdering fra Rigsadvokaten af, om lovovertrædelsen kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24.

Det forudsættes, at der i forhold til danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatrieringen løses fra det danske statsborgerskab, i givet fald foretages en vurdering svarende til, hvad der ville have gjort sig gældende, hvis vedkommende var omfattet af udlændingelovens § 22, hvorefter udlændinge, der bl.a. har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, under visse nærmere betingelser kan udvises.

Til forskel fra sager om inddragelse af en opholdstilladelse ved alvorlig kriminalitet el.lign. foreslås det dog, at Udlændingestyrelsen ikke skal foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, men

UDKAST

alene en vurdering af, om karakteren af forholdet ville kunne have været omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Vurderingen af, om inddragelse af en opholdstilladelse må antages at virke særlig belastende, der i inddragelsesager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, skal besvares benægtende, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 19 a, stk. 3, jf. § 26, stk. 2, vil således ikke skulle foretages i tilfælde, hvor vurderingen (alene) angår spørgsmålet om modtagelse af hjælp til repatriering, og ikke spørgsmålet om fortsat ret til ophold i Danmark.

Den vurdering, som efter forslaget skal foretages i sådanne sager, svarer for så vidt angår karakteren af det begåede forhold til den vurdering, som Udlændingestyrelsen, Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Styrelsen for International Rekruttering og Integration allerede i dag foretager, når det skal vurderes, om en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse skal inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3. Inddragelse af en opholdstilladelse kan således efter gældende ret komme på tale ikke alene i de tilfælde, hvor det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af tilladelsen forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, men også i de tilfælde, hvor sådanne omstændigheder er opstået efter meddelelsen af opholdstilladelsen. Det sidstnævnte kan f.eks. være tilfældet, hvis en udlænding med opholdstilladelse her i landet under et besøgsophold i udlandet dømmes for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom, hvis pådømmelsen var sket her i landet.

Med forslaget er der imidlertid lagt op til, at det i alle tilfælde er Udlændingestyrelsen – og ikke f.eks. Styrelsen for International Rekruttering og Integration – der på anmodning fra den relevante kommunalbestyrelse skal vurdere, hvorvidt (karakteren af) forholdet er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Det bemærkes hertil, at vurderingen også skal afgives i sager om danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der ikke er omfattet af inddragelses- eller udvisningsadgangen efter udlændingeloven, hvorfor der ikke for denne målgruppe kan peges på én bestemt ansvarlig myndighed for udelukkelsesvurderingen. Hensigten med at henlægge opgaven med at afgive en vurdering til Udlændingestyrelsen i alle tilfælde er således at bidrage til en enstrenget og enkel behandling af sådanne sager, af hensyn til kommunernes sagsbehandling på et område, hvor antallet af sager vurderes at ligge på et meget

UDKAST

begrænset niveau fordelt på landets kommuner, såvel som borgerens overblik over regelsættet.

I den forbindelse foreslås det, at hvis en persons opholdstilladelse allerede er inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, skal kommunalbestyrelsen lægge denne afgørelse til grund ved behandlingen af sagen om tilbageholdelse eller bortfald af den resterende del af repatrieringshjælpen, eller ved behandlingen af sagen om tilbageholdelse eller bortfald af fortsat løbende, månedlig reintegrationsbistand.

Med forslaget sikres det, at Udlændingestyrelsen ikke på ny vil skulle foretage den samme vurdering til brug for tilbageholdelses- eller bortfaldssagen, når vurderingen allerede vil være foretaget af Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration eller Udlændinge- og Integrationsministeriet eller Udlændingenævnet eller Flygtningenævnet i relation til en eventuel sag om inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller en sag om nægtelse af forlængelse i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

I sager om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering vil kommunalbestyrelsen – forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling af hjælpen i øvrigt er opfyldt – herefter alene skulle tage stilling til, om forholdet helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil tidspunktet for anmodningen om at få den resterende del af hjælpen udbetalt. I sager om bortfald af reintegrationsbistanden vil kommunalbestyrelsen – forudsat at de øvrige betingelser i øvrigt er opfyldt – alene skulle tage stilling til, om det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. § 10 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1.

Med forslaget forudsættes det, at Udlændingestyrelsens vurdering af, om betingelserne for udelukkelse fra opholdstilladelse som følge af f.eks. alvorlig kriminalitet begået uden for Danmark er opfyldt, lægges uprøvet til grund af kommunalbestyrelsen ved kommunalbestyrelsens afgørelse af, om den resterende del af hjælpen eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand skal bortfalde eller tilbageholdes. Uanset at Udlændingestyrel-

UDKAST

sens vurdering efter forslaget ikke er en afgørelse i forvaltningslovens forstand, forudsættes det, at de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse, finder anvendelse i forbindelse med Udlændingestyrelsens behandling af sagen og som led i afgivelsen af vurderingen. Dette vil sikre, at Udlændingestyrelsens udtalelse kan indgå direkte i kommunalbestyrelsens afgørelse om bortfald.

Med henblik på at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager, foreslås det endvidere, at den relevante kommune videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering, til Udlændingestyrelsen, ligesom Udlændingestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, til den relevante kommune, og at der således ikke forinden skal søges indhentet et samtykke fra personen hertil.

Desuden foreslås det, at de myndigheder, der mest nærliggende vurderes at være eller komme i besiddelse af relevante oplysninger om et forhold i repatrieringslandet, dvs. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet, kan underrette den relevante kommune, hvis myndighederne på baggrund af oplysninger, som er disse myndigheder i hænde, bliver opmærksom på, at der er en formodning for, at en repatrieret person har eller kan have begået f.eks. alvorlig kriminalitet efter repatrieringen. Det foreslås i den forbindelse, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og/eller politiet kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, til den relevante kommune, og at der således ikke forinden indhentes samtykke fra personen hertil. Samtidig vil politiet med forslaget ikke have pligt til at foretage underretning eller videregive oplysninger af betydning for behandlingen af en sag om tilbageholdelse eller bortfald af repatrieringsstøtte, f.eks. hvis det vurderes, at oplysningerne af hensyn til f.eks. efterforsknings- eller efterretningsmæssige forhold, statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter bør hemmeligholdes.

Samtidig foreslås det, at Udenrigsministeriet efter anmodning i muligt omfang bistår Udlændingestyrelsen og den relevante kommunalbestyrelse med at indhente oplysninger til brug for vurderingen af, om den resterende del af hjælpen til repatriering eller den løbende, månedlige reintegrationsbistand skal tilbageholdes eller bortfalde. Det forudsættes i den forbindel-

UDKAST

se, at det – i tråd med håndteringen af inddragelsessager – normalt påhviler Udlændingestyrelsen at indhente et sådant bidrag fra Udenrigsministeriet til brug for Udlændingestyrelsens vurdering, og at der derfor kun i sjældnere tilfælde vil være behov for, at kommunen selv anmoder Udenrigsministeriet om bistand hertil.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 6 og 7.

Desuden foreslås det, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, personen erklærer ikke at være sigtet eller tiltalt for et strafferetligt forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Hensigten med forslaget er at bidrage til, at den relevante kommunalbestyrelse så vidt muligt bliver bekendt med forhold, som kan have betydning for vurderingen af, om den resterende del af hjælpen skal bortfalde. Forud for udbetaling af den resterende del af hjælpen vil kommunalbestyrelsen således skulle indhente en erklæring fra den repatrierede om, hvorvidt den pågældende er eller har været sigtet eller tiltalt for et strafferetligt forhold efter repatrieringen. Tilsvarende forudsættes det, at bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand i givet fald vil blive ændret, således at tilsvarende retsstilling indføres for sager om reintegrationsbistand, hvilke vurderes at kunne ske inden for den eksisterende bemyndigelsesbestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 2.

Det bemærkes hertil, at kommunalbestyrelsen efter gældende ret kan træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælpen, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger, jf. repatrieringslovens § 9, 3. pkt.

I forlængelse heraf foreslås det, at denne bestemmelse udvides, således at der også kan kræves tilbagebetaling af den resterende del af hjælpen, hvis personen angiver urigtige eller vildledende oplysninger forud for udbetaling af den resterende del af hjælpen, herunder urigtige oplysninger om, hvorvidt den pågældende er eller har været sigtet eller tiltalt for et strafferetligt forhold efter repatrieringen. Tilsvarende forudsættes det, at be-

UDKAST

kendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand i givet fald vil blive ændret, således at tilsvarende retsstilling indføres for sager om reintegrationsbistand, hvilke ligeledes vurderes at kunne ske inden for den eksisterende bemyndigelsesbestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 3.

Herudover foreslås det, at kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, hvis der er truffet afgørelse om bortfald heraf. Med forslaget sikres det, at der kan kræves tilbagebetaling af en allerede udbetalt 2. rate af hjælpen også i tilfælde, hvor myndighederne først efter udbetalingstidspunktet får en formodning om, at personen på et tidspunkt efter afgørelsen om hjælpen, men forud for anmodningstidspunktet, f.eks. har begået alvorlig kriminalitet, og når der herefter træffes afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen. Tilsvarende forudsættes det, at bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand i givet fald vil blive ændret, således at tilsvarende retsstilling indføres for sager om reintegrationsbistand, hvilke ligeledes vurderes at kunne ske inden for den eksisterende bemyndigelsesbestemmelse i repatrieringslovens § 10, stk. 7.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 4.

Endelig foreslås det, at kommunalbestyrelsens afgørelser om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering eller af den løbende, månedlige reintegrationsbistand ikke – modsat kommunalbestyrelsens afgørelser efter repatrieringsloven i øvrigt – kan indbringes for Ankestyrelsen.

Udlændinge- og Integrationsministeriet finder det ubetænkeligt at afskære adgang til administrativ rekurs til Ankestyrelsen i sådanne sager navnlig henset til, at vurderingen af, om et forhold efter sin karakter omfattes af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, i hovedsagen baserer sig på en række mere objektivt prægede forhold, herunder om alvorlig kriminalitet mv. begået efter afgørelsen om hjælp til repatriering eller afgørelsen om reintegrationsbistand ville kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24 som følge af straffens karakter og længde, hvis forholdet var begået her i landet. Tilsvarende baserer kommunalbestyrelsens vurdering af, om det begåede forhold

opfylder de tidsmæssige betingelser, sig i hovedsagen på mere objektivt prægede forhold i relation til, hvornår forholdet er begået.

I forlængelse heraf bemærkes det, at disse vurderinger, som i øvrigt foretages af udlændingemyndighederne (i inddragelsessager) og domstolene (i sager om udvisning ved dom), vil kunne prøves af domstolene ved indbringelse af kommunalbestyrelsens afgørelser om bortfald af den resterende del af hjælpen til repatriering eller om bortfald af reintegrationsbistanden.

Hertil kommer, at kommunalbestyrelsens afgørelser om bortfald vil være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og at personen således vil kunne klage over afgørelsen om bortfald til ombudsmanden.

Det er endelig indgået i vurderingen, at der formentlig vil være tale om et meget begrænset antal sager om bortfald af støtte, hvorfor overvejelserne om etablering af en mere kompleks administrativ klageordning skal ses i forhold hertil.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 8.

Repatrieringsloven gælder ikke for Færøerne eller i Grønland og kan heller ikke ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne eller Grønland, hverken helt eller delvist. En ændring af repatrieringsloven kan derfor heller ikke gælde for Færøerne eller Grønland, og lovforslaget indeholder på den baggrund ikke nogen territorialbestemmelse.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

[Under udarbejdelse]

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

[Under udarbejdelse]

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget om, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering og den løbende, månedlige reintegrationsbistand, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reg-

UDKAST

lerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, indebærer, at en person, der er repatrieret, og som anmoder om udbetaling af støtten, efter omstændighederne vil blive partshørt svarende til de forvaltningsretlige krav herom.

Forslaget om, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet eller tiltalt for et strafferetligt forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, jf. forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 7, indebærer, at personen vil skulle afgive en sådan erklæring, hvis personen ønsker den resterende del af hjælpen til udbetaling. Desuden forudsættes det med forslaget, at tilsvarende ved en ændring af bekendtgørelse nr. 146 af 28. april 2014 om betingelser for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand vil gøre sig gældende for personer, der modtager den løbende, månedlige reintegrationsbistand.

6. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 29. oktober 2020 til den 26. november 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatsamfundet, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, Amnesty Nu, Amnesty International, Assens Kommune, Asylret, ATP, Ballerup Kommune, Bedsteforældre for Asyl, Billund Kommune, Bornholms Kommune, Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, Centralorganisationernes Fællesudvalg CFU, Danes Worldwide, Danmarks Biblioteksforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureauforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Danske Advokater, Danske Regioner, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Socialrådgiverforening, Datatilsynet, Den Danske

UDKAST

Dommerforening, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, Den Katolske Kirke i Danmark, Det nationale Institut for Kommuners og Regioners analyse og forskning - KORA, DIGNITY – Dansk Institut mod Tortur, DFUNK – Dansk Flygtningehjælp Ungdom, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Dragør Kommune, Egedal Kommune, Esbjerg Kommune, Faaborg-Midtfyn Kommune, Fanø Kommune, Favrskov Kommune, Faxe Kommune, Finans Danmark, Finansrådet, Finanstilsynet, Folkehøjskolernes Forening i Danmark, Foreningen af Udl ndingeretsadvokater, Foreningsf llesskabet Ligeværd, Forsikring og Pension, Fredensborg Kommune, Fredericia Kommune, Frederiksberg Kommune, Frederikshavn Kommune, Frederikssund Kommune, Frivilligrådet, Furesø Kommune, Færøernes Landsstyre, Gentofte Kommune, Gladsaxe Kommune, Glostrup Kommune, Greve Kommune, Gribskov Kommune, Guldborgsund Kommune, Haderslev Kommune, Halsnæs Kommune, Hedensted Kommune, Helsingør Kommune, Herlev Kommune, Herning Kommune, Hillerød Kommune, Hjørring Kommune, Holbæk Kommune, Holstebro Kommune, Horsens Kommune, Hvidovre Kommune, Høje-Taastrup Kommune, Hørsholm Kommune, Ikast-Brande Kommune, Indvandrermedicinsk Klinik, Odense Universitetshospital, Indvandrer dgivningen, Institut for Menneskerettigheder, International Organization for Migration (IOM), Ishøj Kommune, Jammerbugt Kommune, Kalundborg Kommune, Kerteminde Kommune, Kirkernes Integrationstjeneste, Knud Vilby (på vegne af Fredsfonden), Kolding Kommune, Kommunalteknisk chefforening, Kommunernes Landsforening (KL), Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed (Kvindefredsligaen), Københavns Kommune, Køge Kommune, Landsforeningen Adoption og Samfund, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Landsorganisation af kvindekrisecentre (LOKK), Langeland Kommune, Ledernes Hovedorganisation, Lejre Kommune, Lemvig Kommune, Lolland Kommune, Lyndby-Taarbæk Kommune, Læsø Kommune, Mariagerfjord Kommune, Mellemf lkeligt Samvirke, Middelfart Kommune, Morsø Kommune, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), Norddjurs Kommune, Nordfyn Kommune, Nyborg Kommune, Næstved Kommune, Odder Kommune, Odense Kommune, Odsherred Kommune, Plums Fond for fred, økologi og bæredygtighed (tidl. Fredsfonden), Politiforbundet i Danmark, PRO-Vest, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for  stre Landsret, Randers Kommune, Rebild Kommune, Red Barnet, Refugees Welcome, Retspolitisk Forening, Retten i Esbjerg, Retten i Glostrup, Retten i Helsingør, Retten i Herning, Retten i Hillerød, Retten i Hjørring, Retten i Holbæk, Retten i Holstebro, Retten i Horsens, Retten i Kolding, Retten i Lyngby, Retten i Nykøbing

UDKAST

Falster, Retten i Næstved, Retten i Odense, Retten i Randers, Retten i Roskilde, Retten i Svendborg, Retten i Sønderborg, Retten i Viborg, Retten i Aalborg, Retten i Århus, Retten på Bornholm, Retten på Frederiksberg, Rigsadvokaten, Rigsrevisionen, Ringkøbing-Skjern Kommune, Ringsted Kommune, Roskilde Kommune, Rudersdal Kommune, Røde Kors, Rødovre Kommune, Rådet for Etniske Minoriteter, Rådet for Socialt Udsatte, Sammenslutning af Danske Småøer, Samsø Kommune, Samtlige byretter, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune, Skive Kommune, Slagelse Kommune, Solrød Kommune, Sorø Kommune, SOS Racisme, Stevns Kommune, Struer Kommune, Svendborg Kommune, Syddjurs Kommune, Sønderborg Kommune, Sø- og Handelsretten, Thisted Kommune, Tønder Kommune, Tårnby Kommune, Udbetaling Danmark, UNHCR Regional Repræsentation for Northern Europe, UNICEF Danmark, Vallensbæk Kommune, Varde Kommune, Vejen Kommune, Vejle Kommune, Vesthimmerlands Kommune, Viborg Kommune, Vordingborg Kommune, Work-live-stay southern Denmark, Ældresagen, Ægteskab Uden Grænser, Ærø Kommune, Aabenraa Kommune, Aalborg Kommune, Aarhus Erhverv / International Community, Århus Kommune, 3F og 3F Privat Service, Hotel og Restauration (3F PSHR).

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Under afklaring]	[Under afklaring]
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	[Under afklaring]	[Under afklaring]
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	[Under afklaring]	[Under afklaring]
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	[Under afklaring]	[Under afklaring]
Administrative konsekvenser for borgerne		[Under udarbejdelse]
Miljømæssige konsekvenser		
Forholdet til EU-retten	[Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter]	
Er i strid med de principper		

UDKAST

for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimums-krav i EU-regulering (sæt X)	Ja ☐ [x] Nej
---	-------------------------------------

UDKAST

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Med forslaget til § 1, nr. 2, indsættes der et yderligere stykke – som stk. 7 – i repatrieringslovens § 7. Repatrieringslovens § 7, stk. 8-11, bliver herefter § 7, stk. 9-12.

Efter forslaget, der er en konsekvens heraf, ændres stk. 8 til stk. 9 i repatrieringslovens § 7, stk. 1, 2. pkt., og § 7, stk. 9 (der bliver § 7, stk. 10).

Til nr. 2

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering til en udlænding, der ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, hvis udlændingen ikke selv er i besiddelse af midler hertil. Hjælp til repatriering omfatter efter omstændighederne blandt andet hjælp til etablering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 2, nr. 6, og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 5. Den angivne hjælp udbetales i to dele, jf. § 7, stk. 3-6, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering efter fortrydelsesrettens udløb, dvs. efter 12 på hinanden følgende måneder, der efter ansøgning kan forlænges op til i alt 24 måneder. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For danske statsborgere udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, når pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets bemærkninger til § 1, nr. 3.

UDKAST

Det foreslås i repatrieringslovens § 7, stk. 7, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 3-6, er betinget af, at personen erklærer ikke at være sigtet eller tiltalt for et strafferetligt forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Forslaget indebærer, at den relevante kommunalbestyrelse, efter at den repatrierede person har anmodet om at få den resterende del af repatrieringshjælpen udbetalt, og forud for den eventuelle udbetaling af hjælpen, vil skulle anmode den repatrierede person om at afgive en erklæring om, hvorvidt den pågældende er eller har været sigtet eller tiltalt for et strafferetligt forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunebestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Hensigten med forslaget er at bidrage til, at den relevante kommunalbestyrelse så vidt muligt bliver bekendt med forhold, som kan have betydning for vurderingen af, om den resterende del af hjælpen skal tilbageholdes og bortfalde.

Betingelsen om afgivelse af en erklæring vil skulle stilles over for enhver person, der anmoder om at få den resterende del af repatrieringshjælpen udbetalt. Det forudsættes, at kommunalbestyrelsen i den forbindelse vejleder den repatrierede person, over for hvem betingelsen om afgivelse af erklæring stilles, om retsvirkningerne af en sådan erklæring, herunder retsvirkningerne af, at der i den forbindelse angives urigtige eller vildledende oplysninger, se hertil forslaget til ændringen af repatrieringslovens § 9, 3. pkt., om tilbagebetalingskrav ved angivelse af urigtige eller vildledende oplysninger, jf. § 1, nr. 3, og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Afviser den repatrierede person, over for hvem der stilles krav om afgivelse af en erklæring, at afgive den pågældende erklæring, eller afgives erklæringen ikke inden for en rimelig frist fastsat af kommunalbestyrelsen, vil en sådan afvisning eller fravær af at afgive erklæringen bevirke, at den resterende del af repatrieringshjælpen ikke kommer til udbetaling.

Viser den afgivne erklæring sig at være urigtig eller vildledende, forudsættes det, at kommunalbestyrelsen undersøger forholdet nærmere, herunder

UDKAST

med bistand fra relevante myndigheder, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 5 og 7, med henblik på eventuel tilkendegivelse om tilbageholdelse eller afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1 og 3.

Til nr. 3

Efter repatrieringslovens § 9, 3. pkt., skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 9, 3. pkt., ændres, således at kommunalbestyrelsen også skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af erklæringen efter § 7, stk. 7, er angivet urigtige eller vildledende oplysninger.

Forslaget indebærer, at der skal træffes beslutning om tilbagebetaling af den resterende del af hjælp til repatriering i tilfælde, hvor personen angiver urigtige eller vildledende oplysninger i erklæringen efter forslaget til repatrieringslovens § 7, stk. 7, dvs. hvis personen erklærer ikke at være sigtet eller tiltalt for et strafferetligt forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, og dette efterfølgende viser sig at være urigtigt eller vildledende.

Tilbagebetaling vil efter forslaget også skulle ske, uanset om den urigtige eller vildledende oplysning konkret måtte have den virkning, at den resterende del af hjælpen kan tilbageholdes eller bortfalde efter forslaget til § 9 b, stk. 1 og 3.

Til nr. 4

Efter repatrieringslovens § 9, 1. pkt., skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første 2 år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har

UDKAST

modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab, jf. § 9, 2. pkt. Efter § 9, 3. pkt., skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse, jf. § 9, 4. pkt.

Det foreslås at indsætte et nyt punktum som repatrieringslovens § 9, 4. pkt., således at kommunalbestyrelsen også skal træffe beslutning om tilbagebetaling, hvis der i medfør af den samtidig foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, er truffet afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse vil indebære en obligatorisk tilbagebetalingspligt, hvis en persons ret til den resterende del af hjælp til repatriering, som allerede er kommet til udbetaling, bortfalder efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Formålet med bestemmelsen er at tilvejebringe hjemmel for kommunalbestyrelsen til at kræve tilbagebetaling af den allerede udbetalte resterende del af hjælp til repatriering i tilfælde, hvor myndighederne først efter udbetalingstidspunktet får en formodning om, at personen på et tidspunkt efter afgørelsen om hjælp, men forud for anmodningstidspunktet, f.eks. har begået alvorlig kriminalitet, og på den baggrund måtte træffe afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 9 b, stk. 1.

Med den foreslåede ændring skal kommunalbestyrelsen således i forbindelse med, at kommunen træffer afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffe beslutning om tilbagebetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, når hjælpen allerede er udbetalt.

§ 95 i lov om aktiv socialpolitik vil også finde anvendelse i forhold til tilbagebetalingskravet, når der er truffet afgørelse om bortfald efter § 9 b, stk. 1. Det indebærer bl.a., at der ved gennemførelse af tilbagebetalingskravet skal fastsættes en betalingsordning under hensyn til, hvad den pågældende kan betale uden at komme til at mangle det nødvendige til sit eget eller familiens underhold. Tilbagebetalingskravet bortfalder, når der

UDKAST

er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Det er den kommune, hvor personen senest har haft bopæl, der skal rejse krav om tilbagebetaling af den resterende del af hjælpen, når der er truffet afgørelse om bortfald efter § 9 b, stk. 1.

Kommunalbestyrelsens sagsbehandling i forbindelse med et eventuelt tilbagebetalingskrav skal ske i overensstemmelse med lov om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter (retssikkerhedsloven), forvaltningsloven og persondatalovens bestemmelser om indhentelse og afgivelse af oplysninger mellem kommuner.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.2 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 5

Med forslaget til § 1, nr. 2, indsættes der et yderligere stykke – som stk. 7 – i repatrieringslovens § 7. Repatrieringslovens § 7, stk. 8-11, bliver herefter § 7, stk. 9-12.

Efter forslaget, der er en konsekvens heraf, ændres § 7, stk. 1 og 8, til § 7, stk. 1 og 9, i repatrieringslovens § 9 a, stk. 4.

Til nr. 6

Efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af lovens § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler hertil, jf. herved også repatrieringslovens § 7, stk. 8, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl. En udlænding kan kun modtage hjælp til repatriering efter repatrieringsloven én gang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 7.

Hjælp til repatriering udbetales som led i personens tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland. Det beror i nogen grad på en konkret vurdering af den enkelte persons forhold, om den pågældende selv har tilstrækkelige midler til repatrieringen, og i hvilket omfang der i givet fald kan ydes støtte.

UDKAST

Hjælp til repatriering omfatter udgifter til rejsen fra Danmark til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udgifter til transport af personlige ejendele eller hjælp til udgifter til køb af personligt bohave, udgifter til transport af erhvervsudstyr, etableringshjælp, køb af erhvervsudstyr, sygeforsikring i et år i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, udgifter til medbragt lægeordineret medicin, udgifter til nødvendige personlige hjælpemidler og nødvendig vaccination samt udgifter til skolegang, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 1-10.

Hjælp til etablering i hjemlandet eller det tidligere opholdsland efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, udgifter til sygeforsikring i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. § 7, stk. 2, nr. 6 og udgifter til skolegang, jf. § 7, stk. 2, nr. 9, samt hjælp til dækning af behandlingsudgifter, jf. § 7, stk. 5, udbetales i to dele, jf. § 7, stk. 3, 4, 5 og 6, således at første del af hjælpen udbetales ved tilbagevenden til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

For udlændinge, der har fortrydelsesret efter udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, udbetales den resterende del af hjælp til repatriering efter fortrydelsesrettens udløb, dvs. efter 12 på hinanden følgende måneder, der efter ansøgning kan forlænges op til i alt 24 måneder. For andre udlændinge udbetales den resterende del af hjælp til repatriering 12 måneder efter udrejsen af Danmark. For danske statsborgere udbetales den resterende del af hjælp til repatriering, når pågældende på baggrund af en ansøgning om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab indgivet senest 12 måneder efter udrejsen af Danmark fremlægger dokumentation for, at den pågældende og dennes børn, der er omfattet af repatrieringen, er ubetinget løst fra det danske statsborgerskab. Der kan herved henvises til repatrieringslovens § 7, stk. 3-6.

For udlændinge gælder således, at den resterende del af hjælp til repatriering kan udbetales, når de tidsmæssige betingelser er opfyldt, dvs. når der er forløbet 12 måneder fra udrejsen af Danmark, eller – hvis den pågældende har søgt om forlængelse af fortrydelsesretten – når fortrydelsesretten er udløbet. For danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab stilles krav om ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab, førend den resterende del af hjælp til repatriering kan udbetales. For begge persongrupper gælder desuden, at den pågældende person fortsat skal opholde sig som repatrieret i sit hjemland eller tidligere opholdsland.

UDKAST

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre betingelser for, at den resterende del af hjælp til repatriering er forfalden til udbetaling.

Det følger modsætningsvist heraf, at den omstændighed, at der foreligger oplysninger om alvorlig kriminalitet m.v. begået uden for Danmark efter repatrieringen, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen, mens personen havde bopæl her i landet – ville kunne have betydet, at en udlænding kunne have fået inddraget sin opholdstilladelse, og at vedkommende i så fald ikke ville have været omfattet af repatrieringslovens anvendelsesområde og dermed heller ikke have ret til hjælp til repatriering, ikke er til hinder for, at en person, som har fået udbetalt første del af hjælp til repatriering, har ret til at få udbetalt den resterende del af hjælpen.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Hensigten med den foreslåede bestemmelse er bl.a. at sikre en højere grad af parallelitet i forhold til retten til at få udbetalt hjælp til repatriering, hvis en udlænding begår alvorlig kriminalitet m.v. uden for landet, uanset om forholdet ligger forud for eller efter repatrieringen.

Med forslaget skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, hvis kommunalbestyrelsen bliver bekendt med oplysninger om forhold, som efter en (hypotetisk) vurdering af karakteren af det begåede forhold normalt ville kunne udelukke en udlænding fra opholdstilladelse i landet under henvisning til, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller at udlændingen anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i FN's Flygtningekonvention (krigsforbrydelser m.m.), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, at udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, at der er alvorlig grund

UDKAST

til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, eller at udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingelovens § 10, stk. 5.

De forhold, der kan føre til, at den resterende del af hjælp til repatriering bortfalder, svarer til de forhold, hvorefter en opholdstilladelse efter omstændighederne kan inddrages eller nægtes forlænget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Efter udlændingelovens § 11, stk. 1, meddeles opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q med mulighed for varigt ophold eller med henblik på midlertidigt ophold her i landet. Opholdstilladelsen kan tidsbegrænses. En tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold forlænges efter ansøgning, medmindre der er grundlag at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, jf. § 11, stk. 2, 1. pkt. Udlændinge med tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold får således ifølge bestemmelsen efter ansøgning forlænget deres opholdstilladelse, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19. Det betyder bl.a., at en udlænding med tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for varigt ophold efter ansøgning får forlænget sin opholdstilladelse, medmindre der er grundlag for at inddrage opholdstilladelsen efter § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3. Det følger modsætningsvist heraf, at udlændingelovens § 19, og dermed § 26, ikke finder anvendelse ved ansøgning om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for midlertidigt ophold. Hvis en person således f.eks. har begået alvorlig kriminalitet ved vurderingen af en sag om forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse meddelt med mulighed for midlertidigt ophold, vil det skulle vurderes, om udlændingen skal udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, kan en udlænding ikke gives opholdstilladelse i overensstemmelse med udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-

UDKAST

9 n, 9 p eller 9 q, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Det fremgår af forarbejderne til udlændingeloven af 1983, jf. betænkning nr. 968/1982, side 164-165, at hensynet til statens sikkerhed især omfatter de interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder), men at formuleringen ikke udelukker, at også andre interesser af stor samfundsmæssig betydning kan tages i betragtning ved bestemmelsens anvendelse.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 2, kan en udlænding endvidere ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, § 9 p eller 9 q, hvis udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Bestemmelsen vil kunne anvendes f.eks. i tilfælde, hvor en udlænding ved sin planlægning af, tilskyndelse til eller aktive deltagelse i en voldelig demonstration må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed.

Desuden vil bestemmelsen kunne anvendes over for en udlænding, der må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed eller sikkerhed, f.eks. ved at tilskynde til anvendelsen af biologiske, kemiske eller nukleare våben eller kampstoffer. Tilfælde, hvor der først og fremmest er tale om trusler mod et andet lands offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, vil kunne være omfattet af bestemmelsen, såfremt truslen mere indirekte indebærer en trussel mod den danske offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3, kan en udlænding ydermere ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen.

I henhold til artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på personer, der har begået forbrydelser mod freden, krigsforbrydelser eller forbrydelser mod menneskeheden, har begået alvorlige ikke-politiske forbrydelser forud for adgangen til tilflugtslandet eller gjort sig skyldig i handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger. For at bestemmelsen i artikel 1 F skal gælde, er det tilstrækkeligt at fastslå, at der er 'al-

UDKAST

vorlig grund til at antage', at en af de beskrevne handlinger er blevet udøvet. Der kræves ikke formelt bevis for forudgående strafforfølgning. Der kan herved henvises til pkt. 149 i FN's Flygtningehøjkommissariats "Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus i henhold til 1951-konventionen og 1967-protokollen om flygtninges retsstilling".

Der kan navnlig være tale om en alvorlig ikke-politisk forbrydelse, hvis den pågældende har deltaget i terrorhandlinger i form af flykapring, drab eller lemlæstelse. Sådanne forbrydelser kan være politisk motiverede, men betydningen af personens eventuelle politiske motiver til forbrydelsen afsvækkes i forhold til forbrydelsens alvor. Således kan meget alvorlige forbrydelser uanset deres politiske formål medføre udelukkelse fra beskyttelse efter flygtningekonventionen. Udlændingelovens § 10, stk. 1, gælder undtagelsesfrit, og bestemmelsen kan således ikke fraviges på grund af særlige individuelle forhold. En udlænding, der må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller som er omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde (i artikel 1 F), vil dermed under ingen omstændigheder kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q.

Det følger af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, at en udlænding uden for de i § 10, stk. 1, nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding endvidere ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, gives opholdstilladelse, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24.

Bestemmelsen indebærer, at en udlænding, der har begået et forhold i udlandet af den nævnte karakter, ikke nødvendigvis skal være dømt for det pågældende forhold, for at det kan begrunde et afslag på en ansøgning om opholdstilladelse. Det er tilstrækkeligt, at der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen har begået det pågældende forhold.

UDKAST

Særligt for så vidt angår danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatrieringen løses fra det danske statsborgerskab, forudsættes det, at der i givet fald foretages en vurdering svarende til, hvad der ville have gjort sig gældende, hvis vedkommende var omfattet af udlændingelovens § 22, hvorefter udlændinge, der bl.a. har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, under visse nærmere betingelser kan udvises.

Bestemmelsen i § 10, stk. 2, nr. 2, har selvstændig betydning i forhold til bestemmelsen i § 10, stk. 1, nr. 3 (flygtningekonventionens artikel 1 F), i det omfang, den forbrydelse, der er tale om, ikke er af en sådan karakter, at der er anledning til at bringe flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde i anvendelse. Bestemmelsen kan således anvendes over for udlændinge, som antages at have begået et forhold af en vis grovhed, jf. udlændingelovens §§ 22-24, men som dog ikke er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F.

Som anført ovenfor gælder udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F undtagelsesfrit, hvilket også er afspejlet i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 2, hvorefter en udlænding ikke kan gives opholdstilladelse efter bl.a. § 7, hvis udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen, hvorimod der efter § 10, stk. 2, skal foretages en vurdering af, om der foreligger sådanne særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, at opholdstilladelse alligevel skal gives.

Efter udlændingelovens § 10, stk. 5, kan en udlænding, som er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 3, ikke gives registreringsbevis eller opholdskort i medfør af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 6, eller opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Bestemmelsen skal sikre, at udlændinge, som er opført på en af FN's eller EU's sanktionslister med rejserestriktioner, og som derfor i medfør af udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 3, har indrejseforbud, er udelukket fra registreringsbevis, opholdskort eller opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n, 9 p eller 9 q, medmindre særlige grunde taler derfor.

Det vil være den overvejende hovedregel, at opholdstilladelse ikke meddeles. De særlige grunde, der kan tale for, at der alligevel meddeles opholds-

UDKAST

tilladelse, vil typisk fremgå af den Sikkerhedsrådsresolution eller fælles holdning fra Rådet, som er knyttet til sanktionslisten. Herudover vil der kunne foreligge særlige grunde som følge af Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 8 om retten til familieliv mv.

Den vurdering af karakteren af det begåede forhold, som skal foretages efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, svarer til den vurdering, som Udlændingestyrelsen allerede i dag foretager, når det skal vurderes, om en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse skal inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, finder anvendelse ved afgørelser om inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 19 a, stk. 3. Det betyder, at inddragelse skal ske, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. I den forbindelse er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant. FN's Torturkonvention, FN's Flygtningekonvention, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's Handicapkonvention og FN's konvention om barnets rettigheder indeholder ligeledes relevante bestemmelser på dette område.

Til forskel fra sager om inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, forudsættes det, at der ikke skal foretages en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3, ved vurderingen af, om hjælpen skal bortfalde efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1. Vurderingen af, om inddragelse af en opholdstilladelse må antages at virke særlig belastende, der i inddragelsessager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, skal besvares benægtende, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er således ikke relevant i tilfælde, hvor vurderingen alene angår spørgsmålet om modtagelse af den resterende del af hjælp til repatriering, og ikke spørgsmålet om fortsat ret til ophold i Danmark.

I tilfælde, hvor udlændingemyndighederne indleder en sag om inddragelse af en udlændings tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller en sag om nægtelse af forlængelse af en tidsbegrænset opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, forud for, at kommunalbestyrelsen har truffet afgørelse om bortfald af den resterende

UDKAST

del af hjælpen til repatriering, vil kommunalbestyrelsen normalt skulle afvente udfaldet af inddragelses- eller forlængelsessagen, medmindre det er åbenbart, at forholdet hverken helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, forudsat at de øvrige betingelser for udbetaling efter repatrieringsloven er opfyldt.

Træffes der herefter afgørelse om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtelse af forlængelse, jf. § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælpen i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, forudsat at den tidsmæssige betingelse i forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, samt de øvrige betingelser for udbetaling af hjælpen er opfyldt. Det forhold, at udlændingen i medfør af afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af den pågældendes opholdstilladelse ikke (længere) er omfattet af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, er således ikke ensbetydende med, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering automatisk falder bort.

Den foreslåede ordning efter repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, indebærer, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering fortabes for den person, som et givent forhold kan henføres til. Øvrige familiemedlemmer skal således ikke bøde for forhold, som alene kan henføres til personen selv.

Med forslaget kan tilbageholdelse og bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering således alene finde sted over for den person, som har begået det forhold, som kan betinge tilbageholdelse og bortfald af hjælpen. Repatrierer personen sammen med familiemedlemmer, f.eks. mindreårige børn, har den omstændighed, at personen begår et forhold som anført og som følge heraf fortaber retten til den resterende del af hjælpen, ikke betydning for, om de øvrige familiemedlemmer har ret til (fortsat) hjælp til repatriering, f.eks. hjælp til skolegang mv. Der vil således f.eks. ikke skulle foretages en vurdering af, om den person, der har begået et forhold, som fører til bortfald, efter det pågældende lands regler kan fungere som forældremyndighedsindehaver eller værge for et barn og dermed eventuelt opnå en vis dispositionsret over barnets midler, herunder midler hidrørende fra hjælp til repatriering.

UDKAST

Afgørelsen om bortfald efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, træffes af den kommune, hvor personen senest har haft bopæl.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, at bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, og at betingelserne efter § 7, stk. 3-6, for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering er opfyldt.

Den foreslåede bestemmelse sikrer, at myndighedernes sagsbehandlingstid ikke vil være bestemmende for, hvilke forhold der omfattes af den foreslåede ordning, og at den angivne periode muliggør en afgrænsning på et mere objektivt grundlag, samtidig med at perioden har en så vid udstrækning som muligt.

Med den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, kan kommunalbestyrelsen ikke bare træffe afgørelse om eventuelt bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, når det i perioden mellem afgørelsen om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, og tidspunktet for anmodningen om at få den resterende del af hjælpen udbetalt – forudsat betingelserne for at få udbetalt den resterende del af hjælpen i medfør af § 7, stk. 3-6, i øvrigt er opfyldt – konstateres, at der i samme tidsinterval foreligger omstændigheder, som ville have udelukket en udlænding fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, eller § 10, stk. 2, nr. 1 eller 2, men også i de tilfælde, hvor det efter anmodningstidspunktet for den resterende del af hjælp til repatriering konstateres, at der i perioden mellem afgørelsen og anmodningstidspunktet for den resterende del af hjælp til repatriering forelå omstændigheder, som ville have udelukket en udlænding fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, eller § 10, stk. 2, nr. 1 eller 2. Det gælder, uanset om den resterende del af hjælpen måtte være kommet til udbetaling på dette tidspunkt, og bestemmelsen skal dermed ses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9, 4. pkt., om tilbagebetaling, jf. forslaget § 1, nr. 4.

Med forslaget sikres det således, at retten til den resterende del af hjælp til repatriering altid vil bortfalde, uanset hvornår kommunalbestyrelsen bliver

UDKAST

bekendt med oplysningerne om forholdet, forudsat at forholdet helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i tidsrummet mellem afgørelsen om hjælp til repatriering og anmodningstidspunktet for den resterende del af hjælp til repatriering, og de øvrige betingelser for udbetaling efter repatrieringsloven er opfyldt.

At forholdet helt eller delvist skal have fundet sted eller være fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde repatrieringshjælp efter repatrieringslovens § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, indebærer, at forholdet helt eller delvist skal kunne tidsfæstes inden for den angivne periode. Det kan ikke stilles krav om, at forholdet er påbegyndt eller afsluttet inden for perioden, så længe dele af det forhold, som omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, faktisk har fundet sted i den angivne periode.

At betingelserne efter repatrieringslovens § 7, stk. 3-6, for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering skal være opfyldt, indebærer, at såvel de tidsmæssige betingelser for udbetaling af den resterende del af hjælpen (dvs. udløb af en eventuel fortrydelsesret eller 12 måneder efter udrejsen eller ubetinget løsning fra det danske statsborgerskab inden for fristen) som kravet om, at personen fortsat opholder sig som repatrieret i sit hjemland eller tidligere opholdsland, skal være opfyldt på det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen. Er dette ikke tilfældet, kan anmodningen afvises allerede af den grund, og kommunalbestyrelsen vil i sådanne tilfælde ikke skulle foretage en vurdering efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, 1. pkt., at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 9 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan tilbageholde den resterende del af hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, når der forud for en afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 9 b, stk. 1, om bortfald af hjælpen foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af bortfalds-adgangen.

UDKAST

Forslaget betyder, at en afgørelse om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering efter omstændighederne ikke *de facto* er uden reel virkning i situationer, hvor vurderingen af et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, rækker hen over det tidspunkt, hvor den resterende del af hjælp til repatriering faktisk kommer til udbetaling, og hvor efterfølgende tilbagebetaling af hjælpen måtte være udsigtsløs.

Som eksempel på oplysninger, der i almindelighed efter omstændighederne vil kunne anses for at udgøre tilstrækkeligt grundlag for, at der er grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, kan nævnes, at en pårørende til en person, der er repatrieret til sit hjemland eller det tidligere opholdsland, henvender sig til de danske myndigheder med oplysninger om, at den repatrierede person efter repatrieringen har begået et forhold omfattet af stk. 1. Det forhold, at en pårørende – uden at dette i øvrigt er underbygget på anden vis – blot oplyser, at den repatrierede person har begået et sådant forhold, vil dog normalt ikke i sig selv kunne være tilstrækkeligt til, at hjælpen kan tilbageholdes, men henvendelsen kan danne afsæt for, at kommunalbestyrelsen anmoder relevante myndigheder, f.eks. Udenrigsministeriet, om at foretage nærmere undersøgelser.

Som et andet eksempel på oplysninger, der i almindelighed efter omstændighederne vil kunne anses for at udgøre tilstrækkeligt grundlag for, at der er grund til at antage, at der foreligger forhold omfattet af forslaget til § 9 b, stk. 1, er oplysninger fra relevante danske myndigheder med henblik på at undersøge specifikke forhold, der tyder på, at en person har begået et forhold omfattet af stk. 1 efter repatrieringen. Der vil efter omstændighederne og i sammenhæng med øvrige oplysninger kunne være tale om en skifteret, som anmoder om en dødsattest for et offer, når der er indikationer på, at den repatrierede person er årsag til eller involveret i offerets død, eller der kan være tale om politiet, der anmoder om oplysninger om eventuelle sigtelser eller tiltaler rejst mod en formodet gerningsmand, der er repatrieret til hjemlandet eller det tidligere opholdsland.

En anonym kilderapport eller mediedækning af en konkret sag om, at en person, der er repatrieret, har begået forhold omfattet af forslaget til § 9 b, stk. 1, vil efter omstændighederne også kunne begrunde, at den resterende del af hjælp til repatriering kan tilbageholdes.

UDKAST

Der er ikke tale om en udtømmende opregning af eksempler. Efter forslaget er der tale om en relativt lav bevisstandard, og det vil således ikke nødvendigvis skulle være godtgjort eller sandsynliggjort, at betingelserne i den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, er opfyldt, så længe der på baggrund af de foreliggende oplysninger er grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af bortfaldsadgangen.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, 2. pkt., at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse til personen om, at udbetaling af den resterende del af hjælpen skal tilbageholdes, ikke er en afgørelse.

Forslaget betyder, at såvel Udlændingestyrelsens tilbageholdelsesvurdering i medfør af forslaget til § 9 b, stk. 4, 1. pkt., og kommunalbestyrelsens tilkendegivelse over for den repatrierede person herom i medfør af forslaget til § 9 b, stk. 3, 2. pkt., ikke er en afgørelse. Der skal således bl.a. ikke ske partshøring eller gives en begrundelse for, hvorfor den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, ligesom der ikke kan klages over Udlændingestyrelsens vurdering til brug for tilkendegivelsen om, at den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, jf. herved forslaget til § 9 b, stk. 4, 1. pkt., og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. § 9 b, stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger forhold omfattet af § 9 b, stk. 1, jf. § 9 b, stk. 2.

Forslaget indebærer for det første, at den relevante kommunalbestyrelse ved behandlingen af sager om eventuel bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, vil skulle anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt.

Det forudsættes, at kommunen i anmodningen præcist angiver temaet for høringen af Udlændingestyrelsen. Anmodningen skal endvidere normalt indeholde samtlige relevante oplysninger om sagen, som kommunen har i hænde, herunder de oplysninger, som måtte have ført til tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, samt de oplysninger, som kommunen efterfølgende måtte have modtaget om udlændingen. Modtager

UDKAST

kommunen yderligere oplysninger efter tidspunktet for anmodningen, vil kommunen ligeledes skulle sende disse oplysninger til Udlændingestyrelsen. Der kan herved også henvises til forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 6, om videregivelse uden krav om samtykke.

Udlændingestyrelsen vil herefter skulle oplyse sagen, efter omstændighederne ved indhentelse af yderligere oplysninger, herunder i relevante tilfælde ved at søge at indhente skriftlig dokumentation f.eks. for en sigtelse eller domfældelse, eksempelvis via Udenrigsministeriet, jf. herved også den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 7. Udlændingestyrelsen vil på baggrund af de foreliggende oplysninger skulle vurdere, om der er grundlag for at se nærmere på, hvorvidt forholdet er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Er der grundlag for at se nærmere på, hvorvidt forholdet omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, vil der typisk i første omgang skulle foretages partshøring af den repatrierede person i overensstemmelse med forvaltningslovens § 19. I partshøringen gøres udlændingen opmærksom på de oplysninger, som er modtaget, og udlændingen anmodes om sine bemærkninger hertil. Det bemærkes hertil, at udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering forudsætter, at personen selv retter henvendelse til kommunen med oplysning om nuværende adresse (og bankforbindelse), og kommunalbestyrelsen vil således normalt være i besiddelse af kontaktoplysninger om personen, der muliggør en sådan partshøring. Er det ikke muligt hverken for den relevante kommunalbestyrelse eller Udlændingestyrelsen at komme i kontakt med personen med henblik på at foretage partshøring, kommer hjælpen allerede af den grund ikke til udbetaling.

Den vurdering af karakteren af det begåede forhold, som efter forslaget skal foretages i forbindelse med afgørelsen af sagen om eventuelt bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering i medfør af repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, 1. pkt., svarer for så vidt angår vurderingen af karakteren af forholdet til den vurdering, som Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændinge- og Integrationsministeriet allerede i dag foretager, når det skal vurderes, om en opholdstilladelse skal inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, eller nægtes forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

UDKAST

Udlændingestyrelsen vil således skulle vurdere, f.eks. om alvorlig kriminalitet begået i hjemlandet efter repatrieringen ville kunne have betydet, at en udlænding normalt ville kunne have været udelukket fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, eller stk. 2, nr. 1 eller 2.

Til brug for vurderingen efter udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, af, om personen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom af en udlænding, hvis pådømmelsen var sket her i landet – eller når der er alvorlig grund til at antage, at personen har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning af en udlænding – kan Udlændingestyrelsen på tilsvarende vis som i inddragelsessager indhente en udtalelse fra Rigsadvokaten med henblik på en vurdering af, hvilken straf den pågældende ville have modtaget, hvis kriminaliteten var begået her i landet, hvorvidt der ville have været nedlagt påstand om udvisning, og om pågældende forventeligt ville være blevet udvist, såfremt pådømmelsen var sket her i landet.

Særligt for så vidt angår danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatrieringen løses fra det danske statsborgerskab, forudsættes det, at der i givet fald foretages en vurdering svarende til, hvad der ville have gjort sig gældende, hvis vedkommende var omfattet af udlændingelovens § 22, hvorefter udlændinge, der bl.a. har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 9 år, under visse nærmere betingelser kan udvises.

Vurderer Rigsadvokaten, at pågældende ville blive udvist, vil Udlændingestyrelsen typisk skulle partshøre udlændingen på ny. Pågældende vil i forbindelse med partshøringen blive gjort bekendt med oplysningerne og har mulighed for at komme med eventuelle bemærkninger hertil.

Udlændingestyrelsen vil herefter skulle afgive en vurdering i sagen på grundlag af omstændighederne i den enkelte sag. Vurderingen vil skulle inddrage de udelukkelsesgrunde, der følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Som anført i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, vil hverken Rigsadvokaten eller Udlændingestyrelsen dog ikke skulle foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2.

Følger det af vurderingen, at udlændingen ikke omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og udelukkelsesgrundene dermed ikke er til hinder for at udbetale den resterende del af hjælp til re-

UDKAST

patriering, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om, at repatrieringshjælpen ikke bortfalder, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1. Hjælpen kan herefter udbetales, forudsat at de øvrige betingelser efter repatrieringsloven er opfyldt. Følger det derimod af vurderingen, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og udelukkelsesgrundene dermed er til hinder for at yde den resterende del af hjælp til repatriering, vil kommunalbestyrelsen skulle foretage en vurdering af, om den tidsmæssige betingelse efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, er opfyldt. Hvis den tidsmæssige betingelse er opfyldt, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om bortfald af reintegrationsbistanden efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

For det andet indebærer forslaget, at kommunalbestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter forslaget til § 9 b, stk. 3, indhenter en vurdering fra Udlændingestyrelsen af, om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af § 9 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at den relevante kommunalbestyrelse ved behandlingen af sager om eventuel tilbageholdelse af den resterende del af hjælp til repatriering efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, vil skulle anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt.

Med forslaget er det – som for bortfaldsvurderingen – Udlændingestyrelsen, der foretager tilbageholdelsesvurderingen for så vidt angår vurderingen af udelukkelsesgrundene.

Modtager kommunalbestyrelsen i en konkret sag om udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering oplysninger, der indikerer, at den repatrierede person efter afgørelsen om hjælp til repatriering, jf. repatrieringslovens § 7, stk. 1, muligvis har begået alvorligere kriminalitet, skal kommunen herefter efter omstændighederne anmode Udlændingestyrelsen om at vurdere, om oplysningerne giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af forslaget til § 9 b, stk. 1.

Det vil kræve en forholdsvis hurtig sagsbehandling fra Udlændingestyrelsen, når vurderingen er til brug for kommunens vurdering af tilbageholdelse efter forslaget til § 9 b, stk. 3.

UDKAST

Kommunalbestyrelsen vil efter den foreslåede ordning skulle lægge Udlændingestyrelsens vurdering af, om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, til grund. Kommunalbestyrelsen vil herefter skulle foretage en selvstændig vurdering af, om de foreliggende oplysninger giver grund til at antage, at den tidsmæssige betingelse efter forslagets § 9 b, stk. 2, er opfyldt.

Det forhold, at udlændingemyndighederne efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, har indledt en sag om inddragelse af en repatrieret udlændings tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede opholdstilladelse, vil i sig selv være tilstrækkeligt til, at kommunalbestyrelsen vil kunne tilbageholde repatrieringshjælpen i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, medmindre det er åbenbart, at den tidsmæssige betingelse i forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, ikke er opfyldt. Tilsvarende gælder i sager om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Repatrieringshjælpen vil også kunne tilbageholdes i tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen allerede har inddraget den repatrierede udlændings opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget en opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og klage over afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse er under behandling i Flygtningenævnet eller Udlændingenævnet. Det betyder normalt, at Udlændingestyrelsen ikke i disse tilfælde selvstændigt vil skulle vurdere, om der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, idet det som følge af den verserende sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse allerede er givet, at repatrieringshjælpen kan tilbageholdes. I tilfælde, hvor forholdet vurderes at være omfattet af en af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, i udlændingemyndighedernes afgørelse, men hvor opholdstilladelsen undlades inddraget eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 26, vil Udlændingestyrelsen desuden normalt kunne lægge til grund i sin vurdering, at forholdet omfattes af den relevante udelukkelsesgrund i udlændingelovens § 10.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 2. pkt., at Udlændingestyrelsens vurdering ikke er en afgørelse.

UDKAST

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsens vurdering i medfør af forslaget til § 9 b, stk. 4, 1. pkt., ikke er en afgørelse, uanset at vurderingen skal lægges til grund ved kommunalbestyrelsens behandling af sager efter forslaget § 9 b, stk. 1 og 3.

Udlændingestyrelsens vurdering er således med forslaget ikke en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Uanset dette forudsættes det, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af bortfaldsvurderingen efter forslaget til § 9 b, stk. 1, omfatter personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at Udlændingestyrelsens bortfaldsvurdering forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, således at vurderingen kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Derimod skal der ikke f.eks. foretages partshøring eller gives en begrundelse i tilbageholdelsessager efter forslaget til § 9 b, stk. 3, jf. herved bemærkningerne til § 9 b, stk. 3, hvilket også omfatter Udlændingestyrelsens vurdering herom.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 3. pkt., at hvis personens opholdstilladelse er inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen dog denne afgørelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Forslaget indebærer, at den relevante kommunalbestyrelse ved afgørelsen om eventuelt bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, vil skulle lægge udlændingemyndighedernes afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, til grund i de tilfælde, hvor en sådan afgørelse allerede er truffet. I disse tilfælde vil den relevante kommunalbestyrelse ikke skulle anmode Udlændingestyrelsen om at foretage samme vurdering igen, men vil kunne lægge afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse til grund ved behandling af sagen, jf. forslaget § 9 b, stk. 1.

UDKAST

Med forslaget sikres det, at Udlændingestyrelsen ikke på ny vil skulle foretage den samme vurdering til brug for bortfaldssagen, når vurderingen allerede vil være foretaget i relation til en eventuel sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, og § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Behandles en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af Flygtningenævnet eller Udlændingenævnet, vil Udlændingestyrelsens vurdering skulle afvente udfaldet heraf. I sådanne sager kan hjælpen efter omstændighederne tilbageholdes, jf. herved forslag til § 9 b, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, ved formodning om, at en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af § 9 b, stk. 1 eller 3.

Formålet med forslaget er at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager. Med forslaget er der en særskilt hjemmel til, at de myndigheder, der umiddelbart måtte komme i besiddelse af relevante oplysninger om forhold i repatrieringslandet eller om den repatrierede person, kan gøre kommunalbestyrelsen opmærksom herpå i form af en underretning.

Forslaget indebærer således, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette den kommune, hvori udlændingen senest har haft bopæl i Danmark, hvis der på baggrund af oplysninger, som er disse myndigheder i hænde, er en formodning for, at en repatrieret udlænding har eller kan have begået f.eks. alvorligere kriminalitet efter repatrieringen.

På den ene side ligger der ikke heri en pligt for myndighederne – heller ikke kommunerne – til af egen drift i alle sager forud for udbetaling af den resterende del af hjælpen at undersøge, om der måtte foreligge oplysninger om forhold, der kan føre til bortfald af den resterende del af hjælpen. På den anden side vil tærsklen for underretningen være lav. Det vil herefter – efter anmodning fra den relevante kommune – være op til Udlændingesty-

UDKAST

relsen i første omgang at vurdere, om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at den resterende del af hjælpen kan tilbageholdes, jf. forslaget til § 9 b, stk. 3, og om der er grundlag for, at hjælpen skal bortfalde i medfør af forslaget til § 9 b, stk. 1.

I relation til politiet vil det f.eks. kunne være i den situation, hvor der via efterforskning er fremkommet oplysninger om, at en udlænding, der har haft en tilknytning til Danmark, har eller kan have begået alvorligere kriminalitet efter at have forladt Danmark. Samtidig vil politiet med forslaget ikke have pligt til at foretage underretning, hvis det vurderes, at underretning – og videregivelse af de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, jf. bemærkningerne til forslaget til § 9 b, stk. 5, 2, pkt. – bør undlades af hensyn til f.eks. efterforsknings- eller efterretningsmæssige forhold, statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter. For Udlændingestyrelsen vil formodningen f.eks. kunne opstå, hvis Udlændingestyrelsen modtager oplysninger om, at en udlænding med en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse er dømt for et alvorligere forhold i udlandet med henblik på at vurdere, om udlændingens opholdstilladelse skal inddrages efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3. For så vidt angår Udenrigsministeriet vil der f.eks. kunne være tale om oplysninger, som kommer en dansk repræsentation i udlandet i hænde, om at en person, der har haft en tilknytning til Danmark, har begået alvorligere kriminalitet.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet uden personens samtykke kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Forslaget, der har til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager, betyder, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og/eller politiet normalt vil kunne videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, til den relevante kommune, og at der således ikke forinden indhentes et samtykke fra personen hertil.

Samtidig vil politiet med forslaget ikke have pligt til at videregive oplysninger af betydning for behandlingen af en sag om tilbageholdelse eller bortfald af repatrieringshjælp, hvis det vurderes, at oplysningerne af hen-

UDKAST

syn til f.eks. efterforsknings- eller efterretningsmæssige forhold, statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter bør hemmeligholdes.

Det er vurderingen, at der efter en konkret vurdering vil kunne ske behandling af oplysninger i form af udveksling af personoplysninger, der er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, 9 og 10, mellem Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politimynderhederne. Der henvises til bemærkningerne til forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 6, om udveksling af oplysninger mellem kommunalbestyrelsen og Udlændingestyrelsen uden den repatrierede persons samtykke. Det bemærkes herved, at behandlingen af oplysningerne følger samme formål som angivet i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 9 b, stk. 6.

Anvendelsen af disse selvstændige og direkte behandlingshjemler forudsætter, at der foretages en konkret vurdering i de enkelte tilfælde og sager af, om behandlingen er lovlig. Med forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 2. pkt., er der imidlertid særskilt hjemmel til at videregive oplysninger til kommunalbestyrelsen uden den repatrierede persons samtykke, der nærmere beskriver de pågældende behandlinger, og uden at der foretages en konkret vurdering af omstændigheder i den enkelte sag.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 6, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen uden personens samtykke videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter forslaget til § 9 b, stk. 1 og 3, til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for at anmode Udlændingestyrelsen vurdere, om den resterende del af hjælp til repatriering kan tilbageholdes og bortfalde, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1 og 3, uden at der forinden skal søges indhentet et samtykke fra den repatrierede person eller foretages en vurdering i hver enkelt sag af, om oplysningerne konkret kan videregives. Det vil som udgangspunkt være de oplysninger, kommunalbestyrelsen har modtaget, der indikerer, at den repatrierede person har begået alvorlig kriminalitet mv. efter repatrieringen, som omfattes af videregivelsesadgangen.

UDKAST

Forslaget har – i lighed med forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 2. pkt., og § 9 b, stk. 6, 2. pkt. – til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager og kan bidrage til Udlændingestyrelsens oplysningsgrundlag i forbindelse med vurderingen af, hvorvidt der kan ske bortfald og tilbageholdelse, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 9 b, stk. 3.

Om forholdet til forvaltningsloven bemærkes følgende:

Det fremgår forvaltningslovens § 28, stk. 1, 1. pkt., at for manuel videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed gælder reglerne i databeskyttelseslovens §§ 6-8 og 10 og § 11, stk. 1, og i artikel 5, stk. 1, litra a-c, artikel 6, artikel 7, stk. 3, 1. og 2. pkt., artikel 9 og 10 og artikel 77, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (databeskyttelsesforordningen), jf. databeskyttelseslovens § 2, stk. 1.

Det fremgår endvidere af forvaltningslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., at for videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, der helt eller delvis foretages ved hjælp af automatisk databehandling, finder reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven anvendelse, medmindre videregivelsen er reguleret af lov om retshåndhavende myndigheders behandling af personoplysninger.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., indebærer, at for elektronisk videregivelse af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder gælder reglerne om behandling af personoplysninger i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Om forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven bemærkes følgende:

Databeskyttelsesloven supplerer og gennemfører databeskyttelsesforordningen, jf. databeskyttelseslovens § 1, stk. 1. Loven og forordningen gælder for behandling af personoplysninger, der helt eller delvist foretages ved hjælp af automatisk databehandling.

Videregivelse og indhentelse af oplysninger om fysiske personer til og fra en anden offentlig myndighed er en *behandling* af personoplysninger, der er omfattet af de nævnte regler.

Forslaget indebærer, at der efter omstændighederne kan blive tale om videregivelse af *personoplysninger* mellem forvaltningsmyndigheder i form af almindelige oplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, f.eks. navn mv., formentlig også følsomme oplysninger, jf. artikel 9, f.eks. visse oplysninger fra en asylsag, og oplysninger om strafbare forhold, jf. artikel 10.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, som vedrører almindelige oplysninger, og som kan anvendes som direkte behandlingshjemmel, er behandling af personoplysninger kun lovlig, hvis og i det omfang behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave i samfundets interesse eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige har fået pålagt. Artikel 6, stk. 1, litra e, kan – som anført – anvendes som direkte behandlingshjemmel, men der er efter artikel 6, stk. 2, mulighed for, at man *kan* fastsætte mere specifikke bestemmelser.

Det er vurderingen, at der efter en konkret vurdering vil kunne være hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, til at videregive almindelige personoplysninger i en sag fra en kommune til Udlændingestyrelsen med henblik på, at Udlændingestyrelsen kan udarbejde en vurdering på et oplyst grundlag. Der er herved lagt vægt på, at videregivelsen af oplysninger konkret vil kunne vurderes nødvendig af hensyn til Udlændingestyrelsens udarbejdelse af vurderingen, som henhører under offentlig myndighedsudøvelse hos kommuner, der træffer afgørelse i sager om hjælp til repatriering efter repatrieringsloven, og hos Udlændingestyrelsen, der – efter vedtagelse af modellen i lovforslaget – skal modtage oplysninger for at vurdere, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, med henblik på, at kommunen på den baggrund kan træffe afgørelse om eventuel tilbageholdelse og bortfald af hjælp til repatriering efter forslagens § 9 b, stk. 1 og 3.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, er der som udgangspunkt forbud mod behandling af personoplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt behandling af genetiske data, biometriske data med det formål entydigt at identificere en fysisk person, helbreds-

UDKAST

oplysninger eller oplysninger om fysisk persons seksuelle forhold eller seksuelle orientering.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, finder (forbuddet i) artikel 9, stk. 1 ikke anvendelse, og behandling er således lovlig efter f.eks. artikel 9, stk. 2, litra f, som kan anvendes som direkte behandlingshjemmel, på betingelse af, at behandling er nødvendig for at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares.

Det fremgår af betænkning nr. 1565 om Databeskyttelsesforordningen (2016/679) bl.a., at det følger af gældende ret, at den situation, at behandling af oplysninger om den registrerede er nødvendig for, at den dataansvarlige kan afgøre, om den registrerede har et retskrav, er omfattet af bestemmelsen bl.a. vil være tilfældet med hensyn til offentlige myndigheders behandling af oplysninger som led i myndighedsudøvelse.

Det er vurderingen, at der efter en konkret vurdering vil kunne være hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra f, til i en sag også at videregive følsomme oplysninger, f.eks. relevante oplysninger fra den pågældendes sag i kommunen, fra en kommunalbestyrelse til Udlændingestyrelsen, som Udlændingestyrelsen skal anvende for at vurdere, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt. Der er herved lagt vægt på, at videregivelsen af oplysningerne konkret ville kunne vurderes at være nødvendig for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares, hvorefter den situation, at behandling af oplysninger om den registrerede er nødvendig for, at den dataansvarlige kan afgøre, om den registrerede har et retskrav, bl.a. vil være tilfældet med hensyn til offentlige myndigheders behandling af oplysninger som led i myndighedsudøvelse.

Det er endvidere vurderingen, at der samtidig – som en yderligere betingelse for behandling af oplysninger, der er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 9 – efter en konkret vurdering ville kunne være et lovligt grundlag for behandlingen i artikel 6, stk. 1, litra e, vedrørende myndighedsudøvelse.

Da der er tale om følsomme oplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 1, bemærkes det, at de oplysninger, der videregives ikke går videre end formålet, jf. herved også artikel 5 om behandlingsprincipperne. Det betyder f.eks., at man efter bestemmelsen i artikel 5 ikke skal videregive alle sagsakter i en konkret sag, hvis man kan udtrække de oplysning-

UDKAST

ger, der er relevante for en høring i en sag om forslaget til § 9 b, stk. 1 og 3, om bortfald af repatrieringshjælpen.

Efter databeskyttelsesforordningens artikel 10, 1. pkt. 1, må behandling af personoplysninger vedrørende straffedomme og lovovertrædelser eller tilknyttede sikkerhedsforanstaltninger på grundlag af artikel 6, stk. 1, kun foretages under kontrol af en offentlig myndighed, eller hvis behandling har hjemmel i EU-retten eller medlemsstaternes nationale ret, som giver passende garantier for registreredes rettigheder og frihedsrettigheder.

Det er også vurderingen, at der efter en konkret vurdering vil kunne være hjemmel i databeskyttelsesforordningens artikel 10, 1. pkt., til i en sag fra kommunalbestyrelsen til Udlændingestyrelsen også at videregive oplysninger om strafbare forhold, f.eks. straffedomme som anført i bestemmelsens ordlyd, som Udlændingestyrelsen skal anvende i vurderingen, at om der foreligger oplysninger om forhold, der ville have udelukket personen efter udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, eller som de nævnte myndigheder måtte blive bekendte med. Der er herved lagt vægt på, at videregivelsen af oplysningerne foretages under kontrol af en offentlig myndighed og det ovenfor anførte om myndighedsudøvelse, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e. Der er endvidere lagt vægt på, at videregivelse efter databeskyttelseslovens § 8, stk. 2, 2. pkt., nr. 3, dog kan ske, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe, og at videregivelsen fra kommunalbestyrelsen til Udlændingestyrelsen i en sag er en del af sagsgangen med henblik på en vurdering vedrørende udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, med henblik på kommunens afgørelse om hjælp efter repatrieringsloven.

Anvendelsen af de ovenfor anførte selvstændige og direkte behandlingshjemler forudsætter, at der foretages en konkret vurdering i de enkelte tilfælde og sager af, om behandlingen er lovlig. Med forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 6, 1. pkt., er der imidlertid særskilt hjemmel til at videregive oplysninger fra kommunalbestyrelsen til Udlændingestyrelsen uden den repatrierede persons samtykke, der nærmere beskriver de pågældende behandlinger, og uden at der foretages en konkret vurdering af omstændigheder i den enkelte sag.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 6, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen uden personens samtykke videregiver de oplysninger, der ligger til

UDKAST

grund for vurderingen, til kommunalbestyrelsen med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter § 9 b, stk. 1 og 3.

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsen kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for Udlændingestyrelsens vurdering efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt., til kommunalbestyrelsen, med henblik på kommunalbestyrelsens bortfaldsvurdering og tilbageholdelsesvurdering efter forslaget til § 9 b, stk. 1 og 3, uden at der forinden skal søges indhentet et samtykke fra den repatrierede person eller foretages en vurdering i hver enkelt sag af, om oplysningerne konkret kan videregives. Der kan f.eks. være tale om videregivelse af oplysninger om afsluttede strafferetlige sager mod den repatrierede person, herunder i form af domme, sigtelser eller tiltaler.

Forslaget har – i lighed med de foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 2. pkt., og § 9 b, stk. 6, 1. pkt. – til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager og kan desuden bidrage som oplysningsgrundlag ved kommunalbestyrelsens efterfølgende vurdering af den tidsmæssige betingelse, jf. forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 2, i forbindelse med bortfalds- og tilbageholdelsesvurderingen efter forslaget til § 9 b, stk. 1 og 3.

Om forholdet til forvaltningsloven, databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven henvises til bemærkningerne til § 9 b, stk. 6, 1. pkt.

Det foreslås i repatrieringslovens § 9 b, stk. 7, at Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger til brug for behandlingen af sager efter § 9 b, stk. 1 og 3, og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter § 9 b, stk. 4.

Forslaget indebærer, at Udenrigsministeriet som supplement til kommunalbestyrelsens og Udlændingestyrelsens indhentelse af oplysninger i muligt omfang bistår disse med indhentelse af en række oplysninger til brug for behandlingen af sager om tilbageholdelse og bortfald efter forslaget til § 9 b, stk. 1 og 3. Udenrigsministeriet vil således på anmodning fra den relevante kommune eller Udlændingestyrelsen i muligt omfang skulle indhente oplysninger til brug for behandlingen af sager efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1 og 3.

Udenrigsministeriets bistand vil hovedsageligt bestå i indhentelse af oplysninger fra de lokale myndigheder i den repatrierede persons hjemland

UDKAST

eller tidligere opholdsland om de faktiske omstændigheder angående det forhold, den repatrierede måtte have begået efter repatrieringen. Der kan f.eks. være tale om oplysninger om tidspunktet for, arten og karakteren af det forhold, den repatrierede måtte have begået efter repatrieringen. Der kan endvidere være tale om oplysninger om tiltaler, sigtelser eller domme efter repatrieringen. I forlængelse heraf vil Udenrigsministeriets bistand kunne bestå i at ægtshedsvurdere en eventuel straffedom.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Udenrigsministeriet efter omstændighederne kan bistå Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente og verificere oplysninger om et faktisk forhold, som den repatrierede måtte have begået efter repatrieringen, med henblik på at kommunalbestyrelsens bortfaldsafgørelse efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og tilkendegivelse om tilbageholdelse efter forslaget til § 9 b, stk. 3, og Udlændingestyrelsens vurdering efter forslaget til § 9 b, stk. 4, beror på et oplyst grundlag.

Til nr. 7

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, yder kommunalbestyrelsen efter ansøgning en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, der er omfattet af lovens § 3, stk. 1 eller 7.

Betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand er, *at* personen ikke har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, *at* personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, *at* personen har haft opholdstilladelse i Danmark i 5 år, og *at* personen på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredstilstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 1-4.

Betingelsen i § 10, stk. 1, nr. 1, om, at personen ikke selv har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, er nærmere reguleret i bekendtgørelse om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, jf. bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014.

Efter bekendtgørelsens § 4, stk. 1, skal der ved vurderingen af, om en person selv har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 1, både tages hensyn til formue og lø-

UDKAST

bende indtægter. Har en person fået nedsat hjælp til etablering efter repatrieringslovens § 7, stk. 2, nr. 4, på baggrund af egne midler, skal disse midler ikke indgå i vurderingen efter repatrieringslovens § 10, stk. 1.

Betingelsen i repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 2, om, at personen ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl, indebærer, at den pågældende person på tidspunktet for ansøgningen om reintegrationsbistand skal have bopæl i Danmark. Der kan således ikke ydes reintegrationsbistand, hvis repatriering er sket, og personen først efter at have opgivet sin bopæl i Danmark indgiver ansøgning om reintegrationsbistand.

Det er efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 3, en betingelse for at få reintegrationsbistand, at personen har haft opholdstilladelse i Danmark i mindst 5 år. For danske statsborgere gælder det, at personen har haft bopæl i Danmark i mindst 5 år.

Betingelsen i repatrieringslovens § 10, stk. 1, nr. 4, om, at personen på tidspunktet for repatrieringen er fyldt 55 år, opfylder betingelserne for at modtage førtidspension eller er fyldt 50 år og på grund af sin helbredsstand eller lignende forhold må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, forudsætter ikke, at personen rent faktisk har fået tilkendt pension. Vurderingen af, om en person må antages ikke at kunne skaffe sig et forsørgelsesgrundlag i hjemlandet eller det tidligere opholdsland, skal tage udgangspunkt i lægelige oplysninger om den pågældende sammenholdt med oplysninger om forløbet af de aktiviteter mv., som den pågældende måtte have fulgt i medfør af lovgivningen.

Formålet med ordningen er at hjælpe ældre eller uarbejdsdygtige udlændinge med et løbende kontant tilskud til forsørgelse, hvorved denne persongruppe har en reel mulighed for reintegration i hjemlandet, ligesom det kan undgås, at denne persongruppe fastholdes i Danmark alene på grund af manglende forsørgelse i hjemlandet. Reintegrationsbistanden supplerer således muligheden for at medtage pension under repatriering.

Reintegrationsbistand kan efter ansøgning og under visse nærmere betingelser ydes til en person omfattet af repatrieringslovens § 3, stk. 1 eller 7, jf. § 10, stk. 1. Personkredsen omfatter herefter flygtninge m.v., familiesammenførte til flygtninge m.v. og andre familiesammenførte, og danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab, der i forbindelse med repatriering

UDKAST

ring løses fra deres danske statsborgerskab. Omfattet er endvidere udlændinge, som er meddelt opholdstilladelse i Danmark efter regler, som gjaldt før udlændingeloven af 1983, jf. lov nr. 226 af 8. juni 1983, eller som er født her i landet som efterkommere af disse. Udlændinge- og integrationsministeren kan efter ansøgning beslutte, at en udlænding, der har opholdstilladelse på andet grundlag, skal anses for omfattet af loven.

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 4, kan kommunalbestyrelsen i særlige tilfælde efter ansøgning genoptage en ansøgning om reintegrationsbistand efter § 10, stk. 1 eller stk. 3, hvis ansøgeren tidligere har fået afslag herpå under henvisning til, at ansøgeren selv har midler, som kan dække behovet for reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1, nr. 1, og den pågældende inden for 2 år efter udrejsen fra Danmark har mistet eller væsentligt fået forringet sit forsørgelsesgrundlag. Ansøgning herom skal indgives, senest 6 måneder efter ansøger har mistet eller væsentligt fået forringet sit forsørgelsesgrundlag, jf. § 10, stk. 4, 2. pkt. Det er en betingelse, at personen på tidspunktet for den oprindelige afgørelse har opfyldt de øvrige betingelser for at modtage reintegrationsbistand.

Reintegrationsbistand udbetales som udgangspunkt som en løbende, månedlig ydelse i 5 år. I stedet for en løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse, anmode om at modtage en løbende, månedlig livslang reintegrationsbistand, som udgør 80 pct. af den 5-årige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 2. Anmodningen herom er uigenkaldelig, jf. § 10, stk. 2, 2. pkt.

Efter repatrieringslovens § 10, stk. 3, kan kommunalbestyrelsen endvidere efter ansøgning yde en supplerende løbende, månedlig reintegrationsbistand i 5 år til en person, som er omfattet af personkredsen i § 3, stk. 1 eller 7, og som er berettiget til reintegrationsbistand efter stk. 1 og meddelt opholdstilladelse her i landet før den 1. juli 2002. Den supplerende reintegrationsbistand udgør 1.000 kr. pr. måned, jf. § 10, stk. 2, 2. pkt. I stedet for en løbende, månedlig ydelse i 5 år kan personen, inden kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om den supplerende reintegrationsbistand, anmode om at modtage en løbende, månedlig, livslang ydelse på 800 kr., jf. § 10, stk. 3, 3. pkt. Anmodningen herom er uigenkaldelig.

Pension, der medtages ved repatriering i medfør af lov om social pension, lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. eller bilaterale aftaler om social sikring mellem Danmark og andre lande, fradrages i reintegrationsbistanden, jf. repatrieringslovens § 10, stk.

5. Reintegrationsbistanden udgør således et supplement til muligheden for at medtage pension ved repatriering.

Udlændinge- og integrationsministeren fastsætter efter repatrieringslovens § 10, stk. 7, størrelsen af reintegrationsbistanden for personer, der repatrierer. Bistanden fastsættes i forhold til leveomkostningerne i de enkelte lande, der kan inddeles i landegrupper med sammenlignelige leveomkostninger, og på grundlag af en vurdering af mulighederne for en vellykket repatriering. Af forarbejderne til repatrieringsloven fremgår det, at bistanden fastsættes, således at bistanden under hensyn til leveomkostningerne i de enkelte lande giver en levestandard, der svarer nogenlunde til den levestandard, der opnås ved modtagelse af folkepensionens og førtidspensionens grundbeløb her i landet.

Udlændinge- og integrationsministeren kan efter loven fastsætte nærmere regler om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 7, 3. pkt. Bemyndigelsen er udnyttet ved bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand og bekendtgørelse nr. 829 af 19. juni 2017 om reintegrationsbistandens størrelse.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Der er ikke i repatrieringsloven fastsat andre betingelser for, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand udbetales.

Det følger modsætningsvist heraf, at den omstændighed, at der foreligger oplysninger om alvorlig kriminalitet m.v. begået uden for Danmark efter repatrieringen, som – hvis forholdet havde fundet sted forud for repatrieringen – ville kunne have betydet, at en udlænding kunne have fået inddraget sin opholdstilladelse, og at vedkommende i så fald ikke ville have været omfattet af repatrieringslovens anvendelsesområde og dermed heller ikke have haft ret til reintegrationsbistand, f.eks. fordi den pågældende under opholdet her i landet har begået alvorlig kriminalitet under et besøg i udlandet, som kunne medføre inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelsen, ikke er til hinder for, at en person fortsat har ret til at få udbetalt den løbende, månedlige reintegrationsbistand.

UDKAST

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, at kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.

Hensigten med den foreslåede bestemmelse er bl.a. at sikre en højere grad af parallelitet i forhold til retten til at få udbetalt den fortsatte løbende reintegrationsbistand månedsvis, hvis en udlænding begår alvorlig kriminalitet m.v. uden for landet, uanset om forholdet ligger forud for eller efter repatrieringen.

Med forslaget skal kommunalbestyrelsen træffe afgørelse om, at reintegrationsbistanden bortfalder, hvis kommunalbestyrelsen bliver bekendt med oplysninger om forhold, som efter en (hypotetisk) vurdering af karakteren af det begåede forhold normalt ville kunne udelukke en udlænding fra opholdstilladelse i landet under henvisning til, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller at udlændingen anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i artikel 1 F i FN's Flygtningekonvention (krigsforbrydelser m.m.), jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, at udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 1, at der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, jf. udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, eller at udlændingen er omfattet af restriktive foranstaltninger i form af begrænsninger med hensyn til indrejse og gennemrejse besluttet af De Forenede Nationer eller Den Europæiske Union, jf. § 32, stk. 1, nr. 3, jf. udlændingelovens § 10, stk. 5.

De forhold, der kan føre til, at reintegrationsbistanden bortfalder, svarer til for så vidt angår karakteren af forholdet til de tilfælde, hvorefter en opholdstilladelse kan inddrages eller nægtes forlænget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, og § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Der henvises herved til bemærkningerne til forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

UDKAST

Den vurdering af karakteren af det begåede forhold, som skal foretages efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, svarer til den vurdering af karakteren af forholdet, som Udlændingestyrelsen allerede i dag foretager, når det skal vurderes, om en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse skal inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, finder anvendelse ved afgørelser om inddragelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, jf. § 19 a, stk. 3. Det betyder, at inddragelse skal ske, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmark internationale forpligtelser. I den forbindelse er Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med tilhørende tillægsprotokoller særlig relevant. FN's Torturkonvention, FN's Flygtningekonvention, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's Handicapkonvention og FN's konvention om barnets rettigheder indeholder ligeledes relevante bestemmelser på dette område.

Til forskel fra sager om inddragelse af en opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, forudsættes det, at der ikke skal foretages en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 19 a, stk. 3, ved vurderingen af, om reintegrationsbistanden skal bortfalde efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1. Vurderingen af, om inddragelse af en opholdstilladelse må antages at virke særlig belastende, der i inddragelsessager efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, skal besvares benægtende, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er således ikke relevant i tilfælde, hvor vurderingen alene angår spørgsmålet om modtagelse af den resterende del af hjælp til repatriering, og ikke spørgsmålet om fortsat ret til ophold i Danmark.

I tilfælde, hvor udlændingemyndighederne indleder en sag om inddragelse af en udlændings tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller en sag om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, i perioden, hvori bistanden ydes, vil kommunalbestyrelsen normalt skulle afvente udfaldet af inddragelses- eller forlængelsessagen, medmindre det er åbenbart, at forholdet hverken helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1, jf. forslaget til § 10 b, stk. 2. Træffer Udlændingestyrelsen herefter afgørelse om inddragelse af udlændingens opholdstilladelse i medfør af udlændinge-

UDKAST

lovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtelse af forlængelse efter udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om bortfald af reintegrationsbistanden i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, forudsat at den tidsmæssige betingelse i forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, er opfyldt, og at de øvrige betingelser efter repatrieringsloven er opfyldt. Det forhold, at udlændingen i medfør af afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af den pågældendes opholdstilladelse ikke (længere) er omfattet af repatrieringsloven, jf. repatrieringslovens § 3, er således ikke ensbetydende med, at retten til reintegrationsbistanden automatisk falder bort.

Den foreslåede ordning efter repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, indebærer, at retten til den løbende, månedlige reintegrationsbistand fortabes for den person, som et givent forhold kan henføres til. Øvrige familiemedlemmer vil således ikke bøde for forhold, som alene kan henføres til personen selv.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1.

Afgørelsen om bortfald efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, træffes af den kommune, hvor personen senest har haft bopæl. Det bemærkes hertil, at udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand forudsætter, at de relevante myndigheder er i besiddelse af oplysninger om personen, der muliggør en partshøring forud for kommunalbestyrelsens afgørelse om bortfald. Er det ikke muligt for kommunalbestyrelsen at komme i kontakt med personen med henblik på at foretage partshøring, kommer bistanden allerede af den grund ikke til udbetaling.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, 1. pkt., at bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. forslaget til § 10 b, stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter repatrieringslovens § 10, stk. 1.

At forholdet helt eller delvist skal have fundet sted eller være fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse om at yde reintegrationsbistand i medfør af repatrieringslovens § 10, stk. 1, indebærer, at forholdet helt eller delvist skal kunne tidsfæstes til tiden efter kommunalbestyrelsens afgørelse (og frem det tidspunkt, hvor udbetaling af reintegrationsbistand

UDKAST

for endnu en løbende måned finder sted). Det kan ikke stilles krav om, at forholdet er påbegyndt eller afsluttet inden for perioden, så længe dele af det forhold, som omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, faktisk har fundet sted i den angivne periode.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10, stk. 2, 2. pkt., at bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.

Reintegrationsbistand udbetales månedsvis bagud fra den 1. i måneden efter, at en udlænding er repatrieret til sit hjemland eller tidligere opholdsland, jf. § 8, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand. Med den foreslåede bestemmelse i § 10 b, stk. 2, bortfalder udbetaling af reintegrationsbistand med virkning fra den første hele måned fra tidspunktet for forholdet, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse. For personer, der begår et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, midt i en måned, vil reintegrationsbistanden således bortfalde for fremtiden regnet fra den første hele måned fra tidspunktet for forholdet.

Hvis reintegrationsbistanden er udbetalt eller bogført på modtagerens konto i et pengeinstitut efter det tidspunkt, hvor betingelserne for udbetaling af reintegrationsbistand ikke længere er til stede, skal beløbet kræves tilbagebetalt, jf. § 10 i bekendtgørelse nr. nr. 416 af 28. april 2014 om betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af reintegrationsbistand. Tilbagebetaling forudsættes således også at kunne komme på tale i tilfælde, hvor reintegrationsbistanden vil skulle bortfalde i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 1, men hvor dette først konstateres på et senere tidspunkt.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, 1. pkt., at udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af § 10 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen kan tilbageholde den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. repatrieringslovens § 10, stk. 1-3, når der forud for en afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 10 b, stk. 1, om bortfald af bistanden foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af bortfaldsadgangen.

UDKAST

Forslaget betyder, at en afgørelse om bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand efter omstændighederne ikke *de facto* vil kunne være uden reel virkning i situationer, hvor vurderingen af et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, rækker hen over de tidspunkter, hvor de løbende, månedlige udbetalinger af bistanden sker, og hvor efterfølgende tilbagebetaling af bistanden måtte være udsigtsløs.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 3, om, hvornår der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 og 2, og stk. 5.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, 2. pkt., at kommunalbestyrelsens tilkendegivelse til personen om, at udbetaling af reintegrationsbistanden skal tilbageholdes, ikke er en afgørelse.

Forslaget betyder, at såvel Udlændingestyrelsens tilbageholdelsesvurdering i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 4, 1. pkt., og kommunalbestyrelsens tilkendegivelse over for den repatrierede person herom i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 3, 2. pkt., ikke er en afgørelse. Der skal således bl.a. ikke ske partshøring eller gives en begrundelse for, hvorfor udbetaling af yderligere månedlige rater af reintegrationsbistanden tilbageholdes, ligesom der ikke kan klages over Udlændingestyrelsens vurdering til brug for tilkendegivelsen om, at reintegrationsbistanden tilbageholdes, jf. herved forslaget til § 10 b, stk. 4, 1. pkt., og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i § 10 b, stk. 4, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af § 10 b, stk. 1, jf. stk. 3.

Forslaget indebærer for det første, at den relevante kommunalbestyrelse ved behandlingen af sager om eventuel bortfald af (fortsatte udbetalinger af) den løbende, månedlige reintegrationsbistand efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, vil skulle anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt.

UDKAST

Det forudsættes, at kommunen i anmodningen præcist angiver temaet for høringen af Udlændingestyrelsen. Anmodningen skal endvidere normalt indeholde samtlige relevante oplysninger om sagen, som kommunen har i hænde, herunder de oplysninger, som måtte have ført til tilbageholdelse af reintegrationsbistanden i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, samt de oplysninger, som kommunen efterfølgende måtte have modtaget om udlændingen. Modtager kommunen yderligere oplysninger efter tidspunktet for anmodningen, vil kommunen ligeledes skulle sende disse oplysninger til Udlændingestyrelsen. Der kan herved også henvises til forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 6, om videregivelse uden krav om samtykke.

Udlændingestyrelsen vil herefter skulle oplyse sagen, efter omstændighederne ved indhentelse af yderligere oplysninger, herunder i relevante tilfælde ved at søge at indhente skriftlig dokumentation f.eks. for en sigtelse eller domfældelse. Udlændingestyrelsen vil på baggrund af de foreliggende oplysninger skulle vurdere, om der er grundlag for at se nærmere på, hvorvidt forholdet er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Er der grundlag for at se nærmere på, hvorvidt forholdet omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, vil der typisk i første omgang skulle foretages partshøring af den repatrierede person i overensstemmelse med forvaltningslovens § 19. I partshøringen gøres udlændingen opmærksom på de oplysninger, som er modtaget, og udlændingen anmodes om sine bemærkninger hertil. Det bemærkes hertil, at udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand forudsætter, at de relevante myndigheder er i besiddelse af oplysninger om personens nuværende adresse og bankforbindelse, og kommunalbestyrelsen vil således normalt være i besiddelse af kontaktoplysninger, der muliggør en sådan partshøring. Er det ikke muligt hverken for den relevante kommunalbestyrelse eller Udlændingestyrelsen at komme i kontakt med personen med henblik på at foretage partshøring, kommer reintegrationsbistanden allerede af den grund ikke til udbetaling.

Den vurdering af karakteren af det begåede forhold, som efter forslaget skal foretages i forbindelse med afgørelsen af sagen om eventuelt bortfald af reintegrationsbistanden i medfør af repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, svarer for så vidt angår vurderingen af karakteren af forholdet til den vurdering, som Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration og Udlændinge- og Integrationsministeriet allerede i dag

UDKAST

foretager, når det skal vurderes, om en opholdstilladelse skal inddrages i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, eller nægtes forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Udlændingestyrelsen vil således skulle vurdere, f.eks. om alvorlig kriminalitet begået i hjemlandet efter repatrieringen ville kunne have betydet, at en udlænding ville kunne have været udelukket fra opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 1, eller stk. 2, nr. 1 eller 2.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 4, 1. pkt.

Udlændingestyrelsen vil herefter skulle afgive en vurdering på grundlag af omstændighederne i den enkelte sag. Vurderingen vil skulle inddrage de udelukkelsesgrunde, der følger af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5. Som anført i bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, vil Udlændingestyrelsen dog ikke skulle foretage en selvstændig vurdering efter udlændingelovens § 26.

Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Uanset dette forudsættes det, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af vurderingen omfatter personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse. Det betyder f.eks., at Udlændingestyrelsens vurdering forudsættes at skulle opfylde betingelserne i forvaltningslovens § 24, således at vurderingen kan danne grundlag for og direkte indgå i den afgørelse, som kommunalbestyrelsen herefter skal træffe i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1.

Følger det af vurderingen, at udlændingen ikke omfattes af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og udelukkelsesgrundene dermed ikke er til hinder for at udbetale den løbende, månedlige reintegrationsbistand, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om, at reintegrationsbistanden ikke bortfalder, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1. Hjælpen kan herefter udbetales, forudsat at de øvrige betingelser efter repatrieringsloven er opfyldt. Følger det derimod af vurderingen, at udlændingen er omfattet af udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og udelukkelsesgrundene dermed er til hinder for fortsat at yde den løbende, månedlige reintegrationsbistand, vil kommunalbestyrel-

UDKAST

sen skulle foretage en vurdering af, om den tidsmæssige betingelse efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, er opfyldt. Hvis den tidsmæssige betingelse er opfyldt, vil kommunalbestyrelsen skulle træffe afgørelse om bortfald af reintegrationsbistanden efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1.

For det andet indebærer forslaget, at kommunalbestyrelsen til brug for behandlingen af en sag efter forslaget til § 10 b, stk. 3, indhenter en vurdering fra Udlændingestyrelsen om, hvorvidt der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af § 10 b, stk. 1.

Forslaget indebærer, at den relevante kommunalbestyrelse ved behandlingen af sager om eventuel tilbageholdelse af den løbende, månedlige reintegrationsbistand efter den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, vil skulle anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt.

Med forslaget er det – som for bortfaldsvurderingen – Udlændingestyrelsen, der foretager tilbageholdelsesvurderingen for så vidt angår udelukkelsesgrundene.

Modtager kommunalbestyrelsen i en konkret sag om udbetaling af reintegrationsbistanden oplysninger, der indikerer, at den repatrierede person efter tidspunktet for afgørelsen om at yde reintegrationsbistand muligvis har begået alvorligere kriminalitet, skal kommunen herefter efter omstændighederne anmode Udlændingestyrelsen om at vurdere, om oplysningerne giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af forslaget til § 10 b, stk. 1.

Det vil kræve en forholdsvis hurtig sagsbehandling fra Udlændingestyrelsen, når vurderingen er til brug for kommunens vurdering af tilbageholdelse efter forslaget til § 10 b, stk. 3.

Med forslaget forudsættes det, at kommunalbestyrelsen vil skulle lægge Udlændingestyrelsens vurdering af, om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, til grund. Kommunalbestyrelsen vil herefter skulle foretage en selvstændig vurdering af, om

UDKAST

de foreliggende oplysninger giver grund til at antage, at den tidsmæssige betingelse efter forslagets § 10 b, stk. 2, er opfyldt.

Det forhold, at udlændingemyndighederne efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, har indledt en sag om inddragelse af en repatrieret udlændings tidsbegrænsede eller tidsubegrænsede opholdstilladelse, vil i sig selv være tilstrækkeligt til, at kommunalbestyrelsen vil kunne tilbageholde reintegrationsbistanden i medfør af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 3, medmindre det er åbenbart, at den tidsmæssige betingelse i forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 2, ikke er opfyldt. Tilsvarende gælder i sager om nægtelse af forlængelse af en opholdstilladelse meddelt med henblik på midlertidigt ophold, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Reintegrationsbistanden vil også kunne tilbageholdes i tilfælde, hvor Udlændingestyrelsen allerede har inddraget den repatrierede udlændings opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget en opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, og klage over afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse er under behandling i Flygtningenævnet eller Udlændingenævnet. Det betyder normalt, at Udlændingestyrelsen ikke i disse tilfælde selvstændigt vil skulle vurdere, om der foreligger et forhold omfattet af den foreslåede bestemmelse i repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, idet det som følge af den verserende sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse allerede er givet, at reintegrationsbistanden kan tilbageholdes. I tilfælde, hvor forholdet vurderes at være omfattet af en af udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, i udlændingemyndighedernes afgørelse, men hvor opholdstilladelsen undlades inddraget eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 26, vil Udlændingestyrelsen desuden normalt kunne lægge grund i sin vurdering, at forholdet omfattes af den relevante udelukkelsesgrund i udlændingelovens § 10.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 2. pkt., at Udlændingestyrelsens vurdering ikke er en afgørelse.

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsens vurdering i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 4, 1. pkt., ikke er en afgørelse. Dette gælder således, uanset at vurderingen med forslaget forudsættes at skulle lægges oprøvet til grund ved kommunalbestyrelsens behandling af sagerne efter forslagets § 10 b, stk. 1 og 3.

UDKAST

Uanset dette forudsættes det, at Udlændingestyrelsen i forbindelse med behandlingen af sagen og afgivelsen af bortfaldsvurderingen efter forslaget til § 10 b, stk. 1, omfatter personen af de retssikkerhedsgarantier, som følger af forvaltningsloven og forvaltningsretten, herunder bl.a. partshøring, ret til at afgive udtalelse og begrundelse.

Derimod skal der ikke f.eks. foretages partshøring eller gives en begrundelse i tilbageholdelsessager efter forslaget til § 10 b, stk. 3, jf. herved bemærkningerne til § 10 b, stk. 3, hvilket også omfatter Udlændingestyrelsens vurdering efter § 10 b, stk. 4.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 3. pkt., at hvis personens opholdstilladelse er inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen dog denne afgørelse oprøvet til grund ved behandlingen af sagen.

Forslaget indebærer, at den relevante kommunalbestyrelse ved afgørelsen om eventuelt bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, vil skulle lægge udlændingemyndighedernes afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse af en udlændings opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, til grund i de tilfælde, hvor en sådan afgørelse allerede er truffet. I disse tilfælde vil den relevante kommunalbestyrelse ikke skulle anmode Udlændingestyrelsen om at foretage samme vurdering igen, men lægge afgørelsen om inddragelse eller nægtelse af forlængelse til grund ved behandling af sagen, jf. forslagets § 10 b, stk. 1.

Med forslaget sikres det, at Udlændingestyrelsen ikke på ny vil skulle foretage den samme vurdering til brug for bortfaldssagen, når vurderingen allerede vil være foretaget i relation til en eventuel sag om inddragelse eller nægtelse af forlængelse efter udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3 eller § 11, stk. 2, jf. § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5.

Behandler Flygtningenævnet eller Udlændingenævnet en afgørelse om inddragelse eller nægtelse af forlængelse, vil Udlændingestyrelsens vurdering skulle afvente udfaldet heraf. I sådanne sager kan hjælpen efter om-

UDKAST

stændighederne tilbageholdes, jf. herved forslaget til § 10 b, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 5, 1. pkt., at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, ved formodning om, at en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af § 10 b, stk. 1 eller 3.

Formålet med forslaget er at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager. Med forslaget er der en særskilt hjemmel til, at de myndigheder, der umiddelbart måtte komme i besiddelse af relevante oplysninger om forhold i repatrieringslandet eller om den repatrierede person, kan gøre kommunalbestyrelsen opmærksom herpå i form af en underretning.

Forslaget indebærer således, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet kan underrette den kommune, hvori udlændingen senest har haft bopæl i Danmark, hvis der på baggrund af oplysninger, som er disse myndigheder i hænde, er en formodning for, at en repatrieret udlænding har eller kan have begået f.eks. alvorligere kriminalitet efter repatrieringen.

På den ene side ligger der ikke heri en pligt for myndighederne – heller ikke kommunerne – til af egen drift i alle sager forud for hver udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand at undersøge, om der måtte foreligge oplysninger om forhold, der kan føre til bortfald af reintegrationsbistanden. På den anden side vil tærsklen for underretningen være lav. Det vil herefter – efter anmodning fra den relevante kommune – være op til Udlændingestyrelsen i første omgang at vurdere, om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at reintegrationsbistanden kan tilbageholdes, jf. forslaget til § 10 b, stk. 3, og om der er grundlag for, at bistanden skal bortfalde i medfør af forslaget til § 10 b, stk. 1.

Samtidig vil politiet med forslaget ikke have pligt til at foretage underretning, hvis det vurderes, at underretning – og videregivelse af de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, jf. bemærkningerne til forslaget til § 10 b, stk. 5, 2. pkt. – bør undlades af hensyn til f.eks. efterforsk-

UDKAST

nings- eller efterretningsmæssige forhold, statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til repatrieringslovens § 9 b, stk. 5, 1. pkt.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet uden personens samtykke kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.

Forslaget, der har til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager, betyder, at Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og/eller politiet normalt vil kunne videregive de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, til den relevante kommune, og at der således ikke forinden indhentes et samtykke fra personen hertil.

Samtidig vil politiet med forslaget ikke have pligt til at videregive oplysninger af betydning for behandlingen af en sag om tilbageholdelse eller bortfald af reintegrationsbistand, hvis det vurderes, at oplysningerne af hensyn til f.eks. efterforsknings- eller efterretningsmæssige forhold, statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter bør hemmeligholdes.

Det er vurderingen, at der efter en konkret vurdering vil kunne ske behandling af oplysninger i form af udveksling af personoplysninger, der er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, 9 og 10, mellem Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politimynderhederne. Der henvises til bemærkningerne til forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 6, om udveksling af oplysninger mellem kommunalbestyrelsen og Udlændingestyrelsen uden den repatrierede persons samtykke. Det bemærkes herved, at behandlingen af oplysningerne følger samme formål som angivet i bemærkningerne til de foreslåede bestemmelser i § 10 b, stk. 6, og 9 b, stk. 6.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 6, 1. pkt., at kommunalbestyrelsen uden personens samtykke videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter § 10 b, stk. 1 og 3, til Ud-

UDKAST

lændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter § 10 b, stk. 4.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsen videregiver de oplysninger, der ligger til grund for at anmode Udlændingestyrelsen om en vurdering af, om den løbende, månedlige reintegrationsbistand kan bortfalde og tilbageholdes, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1 og 3. Det vil som udgangspunkt være de oplysninger, kommunalbestyrelsen har modtaget, der indikerer, at den repatrierede person har begået alvorlig kriminalitet mv. efter repatrieringen.

Forslaget har – i lighed med forslaget til bestemmelserne om repatrieringslovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt., og § 10 b, stk. 6, 2. pkt., til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager og kan bidrage til Udlændingestyrelsens oplysningsgrundlag i vurderingen af, om der kan ske bortfald og tilbageholdelse, jf. forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 3.

Om forholdet til forvaltningsloven, databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven henvises til bemærkningerne til § 9 b, stk. 6, 1. pkt.

Anvendelsen af disse selvstændige og direkte behandlingshjemler forudsætter, at der foretages en konkret vurdering i de enkelte tilfælde og sager af, om behandlingen er lovlig. Med forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 6, 1. pkt., er der imidlertid særskilt hjemmel til at videregive oplysninger fra kommunalbestyrelsen til Udlændingestyrelsen uden den repatrierede persons samtykke, der nærmere beskriver de pågældende behandlinger, og uden at der foretages en konkret vurdering af omstændigheder i den enkelte sag.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 6, 2. pkt., at Udlændingestyrelsen uden personens samtykke videregiver de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, til kommunalbestyrelsen med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter § 10 b, stk. 1 og 3.

Forslaget indebærer, at Udlændingestyrelsen kan videregive de oplysninger, der ligger til grund for Udlændingestyrelsens vurdering efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 4, 1. pkt., til kommunalbestyrelsen, med henblik på kommunalbestyrelsens bortfaldsvurdering og tilbageholdelsesvurdering efter § 10 b, stk. 1 og 3, uden at der forinden skal søges indhentet et samtykke fra den repatrierede person eller foretages en vurdering i

UDKAST

hver enkelt sag af, om oplysningerne konkret kan videregives. Der kan f.eks. være tale om videregivelse af oplysninger om afsluttede strafferetlige sager mod den repatrierede person, herunder i form af domme, sigtelser eller tiltaler.

Forslaget har – i lighed med de foreslåede bestemmelser i repatrieringslovens § 10 b, stk. 5, 2. pkt., og § 10 b, stk. 6, 1. pkt. – til formål at sikre effektive og hensigtsmæssige rammer for kommunernes behandling af sådanne sager og kan desuden bidrage som oplysningsgrundlag ved kommunalbestyrelsens efterfølgende vurdering af den tidsmæssige betingelse, jf. forslaget § 10 b, stk. 2, i forbindelse med bortfalds- og tilbageholdelsesvurderingen efter forslaget § 10 b, stk. 1 og 3.

Om forholdet til forvaltningsloven, databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven henvises til bemærkningerne til § 10 b, stk. 6, 1. pkt., og § 9 b, stk. 6, 1. pkt.

Det foreslås i repatrieringslovens § 10 b, stk. 7, at Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger til brug for behandlingen af sager efter § 10 b, stk. 1 og 3, og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter § 10 b, stk. 4.

Forslaget indebærer, at Udenrigsministeriet som supplement til kommunalbestyrelsens og Udlændingestyrelsens indhentelse af oplysninger i muligt omfang bistår disse med indhentelse af en række oplysninger til brug for behandlingen af sager om bortfald og tilbageholdelse af reintegrationsbistanden. Udenrigsministeriet vil således på anmodning fra den relevante kommune eller Udlændingestyrelsen i muligt omfang indhente oplysninger til brug for behandlingen af sager efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1 og 3, jf. også stk. 4.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Udenrigsministeriet efter omstændighederne kan bistå Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente og verificere oplysninger om et faktisk forhold, som den repatrierede måtte have begået efter afgørelsen om at yde reintegrationsbistand, med henblik på at kommunalbestyrelsens behandling af sager efter forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1 og 3, og Udlændingestyrelsens vurdering efter forslaget til § 10 b, stk. 4, beror på et oplyst grundlag.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 9 b, stk. 7.

UDKAST

Til nr. 8

Efter repatrieringslovens § 12, stk. 1, kan kommunalbestyrelsens afgørelser efter denne lov indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område. Ankestyrelsens afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Det foreslås, at repatrieringslovens § 12, *stk. 1*, ændres, således at kommunalbestyrelsens afgørelser efter repatrieringsloven bortset fra afgørelser efter § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, kan indbringes for Ankestyrelsen.

Forslaget indebærer, at kommunalbestyrelsens afgørelser truffet i medfør forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, om bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering, og kommunalbestyrelsens afgørelser truffet i medfør af forslaget til repatrieringslovens § 10 b, stk. 1, om bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand ikke – modsat kommunalbestyrelsens afgørelser truffet efter repatrieringsloven i øvrigt – kan indbringes for Ankestyrelsen.

Kommunalbestyrelsens afgørelser efter forslaget til repatrieringslovens § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1, vil kunne indbringes for domstolene. Afgørelserne vil desuden være omfattet af Folketingets Ombudsmands kompetence, og personen vil således kunne klage over afgørelsen om bortfald af støtten til ombudsmanden.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. februar 2021.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p style="text-align: center;">§ 1</p> <p>I repatrieringsloven, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1023 af 2. oktober 2019, foretages følgende ændrin- ger:</p>
<p>§ 7. Kommunalbestyrelsen yder efter ansøgning hjælp til repatriering til en person, der er omfattet af § 3, stk. 1 eller 7. Der kan kun udbetales hjælp til repatriering, hvis personen ikke har midler her- til, jf. stk. 8, og ønsker at vende tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland med henblik på at tage varig bopæl.</p> <p><i>Stk. 2-8. ---</i></p> <p><i>Stk. 9.</i> Uanset stk. 8 kan der ydes hjælp til repatriering, hvis</p> <p>1-4) ---</p> <p><i>Stk. 10-11. ---</i></p>	<p>1. I § 7, <i>stk. 1, 2. pkt., og stk. 9,</i> ændres ”stk. 8” til: ”stk. 9”.</p>
	<p>2. I § 7 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:</p> <p>”<i>Stk. 7.</i> Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering, jf. stk. 4-6, er betinget af, at personen efter anmodning fra kommunalbestyrelsen erklærer ikke at være sigtet eller tiltalt for et strafferetligt forhold, der helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den</p>

UDKAST

	<p>resterende del af hjælpen.”</p> <p>Stk. 7-11 bliver herefter stk. 8-12.</p>
<p>§ 9. Kommunalbestyrelsen skal træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis en udlænding anvender fortrydelsesretten i udlændingelovens § 17 a, stk. 1 eller 2, eller hvis en udlænding, der har modtaget støtte til repatriering, på ny indgiver ansøgning om opholdstilladelse i Danmark inden for de første to år efter udrejsen og i forlængelse heraf meddeles opholdstilladelse. Tilsvarende gælder, hvis en dansk statsborger med dobbelt statsborgerskab, der har modtaget hjælp til repatriering, ikke inden den frist, der er nævnt i § 7, stk. 3-6, er ubetinget løst fra sit danske statsborgerskab. Kommunalbestyrelsen skal endvidere træffe beslutning om tilbagebetaling af hjælp til repatriering, hvis der til brug for behandlingen af ansøgningen om hjælp til repatriering er angivet urigtige eller vildledende oplysninger. § 95 i lov om aktiv socialpolitik finder tilsvarende anvendelse.</p>	<p>3. I § 9, 3. pkt., indsættes efter ”ansøgningen om hjælp til repatriering”: ”eller i erklæringen efter § 7, stk. 7,”.</p>
	<p>4. I § 9 indsættes efter 3. pkt. som nyt punktum: ”Er den resterende del af hjælp til repatriering modtaget efter § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfaldet, jf. § 9 b, stk. 1, skal kommunalbestyrelsen træffe beslutning om tilbagebetaling heraf.”</p>
<p>§ 9 a. --- Stk. 2-3. ---</p>	<p>5. I § 9 a, stk. 4, ændres ”§ 7, stk. 1 og 8,” til: ”§ 7, stk. 1 og 9,”.</p>

UDKAST

<p><i>Stk. 4.</i> Kommunalbestyrelsen kan efter ansøgning træffe afgørelse om, at hjælp til repatriering, som ikke er udbetalt, kan ydes, når personen ikke længere unddrager sig strafforfølgning, jf. stk. 1, eller straffuldbyrdelse, jf. stk. 2, såfremt betingelserne for udbetaling af hjælp til repatriering efter § 7, stk. 1 og 8, i øvrigt er opfyldt.</p>	
	<p>6. Efter § 9 a indsættes i <i>kapitel 3</i>:</p> <p>”§ 9 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at den resterende del af hjælp til repatriering, jf. § 7, stk. 2, nr. 4, 6 og 9, og stk. 5, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Bortfald af den resterende del af hjælp til repatriering er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 7, stk. 1, og indtil det tidspunkt, hvor personen anmoder om at få udbetalt den resterende del af hjælpen, og at betingelserne efter § 7, stk. 3-6, for udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering er opfyldt.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Udbetaling af den resterende del af hjælp til repatriering tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbe-</p>

	<p>styrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 2. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke er en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen dog denne afgørelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet underretter kommunalbestyrelsen i den kommune, hvori personen senest har haft bopæl, ved formodning om, at en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet videregiver uden personens samtykke de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, til kommunalbestyrelsen for den på-</p>
--	---

UDKAST

	<p>gældende kommune.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Kommunalbestyrelsen videregiver uden personens samtykke de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4. Udlændingestyrelsen videregiver uden personens samtykke de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, til kommunalbestyrelsen med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3, og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.”</p>
	<p>7. Efter § 10 a indsættes i <i>kapitel 4</i>:</p> <p>”§ 10 b. Kommunalbestyrelsen træffer afgørelse om, at den løbende, månedlige reintegrationsbistand, jf. § 10, stk. 1-3, bortfalder, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, ville udelukke personen fra opholdstilladelse.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Bortfald af den løbende, månedlige reintegrationsbistand er betinget af, at det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, jf. stk. 1, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat i perioden efter kommunalbestyrelsens afgørelse efter § 10, stk.</p>

	<p>1. Bortfald af reintegrationsbistanden har virkning med udgangen af den måned, hvori det forhold, som ville udelukke personen fra opholdstilladelse, helt eller delvist har fundet sted eller er fortsat.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Udbetaling af den løbende, månedlige reintegrationsbistand tilbageholdes, når der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1. Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse herom til personen er ikke en afgørelse.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Udlændingestyrelsen vurderer, om betingelserne i udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, er opfyldt, jf. stk. 1, og om der foreligger oplysninger, som giver grund til at antage, at der foreligger et forhold omfattet af stk. 1, jf. stk. 3. Udlændingestyrelsens vurdering er ikke en afgørelse. Er personens opholdstilladelse inddraget i medfør af udlændingelovens § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, eller nægtet forlænget i medfør af udlændingelovens § 11, stk. 2, jf. udlændingelovens § 10, stk. 1, stk. 2, nr. 1 eller 2, eller stk. 5, lægger kommunalbestyrelsen dog denne afgørelse uprøvet til grund ved behandlingen af sagen.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet underretter kommunalbestyrelsen i den</p>
--	---

UDKAST

	<p>kommune, hvori personen senest har haft bopæl, ved formodning om, at en person, der er vendt tilbage til hjemlandet eller det tidligere opholdsland, er omfattet af stk. 1 eller 3. Udlændingestyrelsen, Styrelsen for International Rekruttering og Integration, Udlændinge- og Integrationsministeriet, Udenrigsministeriet og politiet videregiver uden personens samtykke de oplysninger, der ligger til grund for underretningen, til kommunalbestyrelsen for den pågældende kommune.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Kommunalbestyrelsen videregiver uden personens samtykke de oplysninger, der ligger til grund for at indhente en vurdering i sager efter stk. 1 og 3, til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4. Udlændingestyrelsen videregiver uden personens samtykke de oplysninger, der ligger til grund for vurderingen, til kommunalbestyrelsen med henblik på kommunalbestyrelsens behandling af sager efter stk. 1 og 3.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Udenrigsministeriet bistår Udlændingestyrelsen og kommunalbestyrelsen med at indhente oplysninger til brug for behandlingen af sager efter stk. 1 og 3, og til brug for Udlændingestyrelsens vurdering efter stk. 4.”</p>
<p>§ 12. Kommunalbestyrelsens afgørelser efter denne lov kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i kapitel 10 i lov om retssikkerhed og administration på det socia-</p>	<p>8. I § 12, <i>stk. 1</i>, indsættes efter ”afgørelser efter denne lov kan”: ”bortset fra afgørelser efter § 9 b, stk. 1, og § 10 b, stk. 1,”.</p>

UDKAST

le område. <i>Stk. 2. ---</i>	
	§ 2 Loven træder i kraft den 1. februar 2021.